

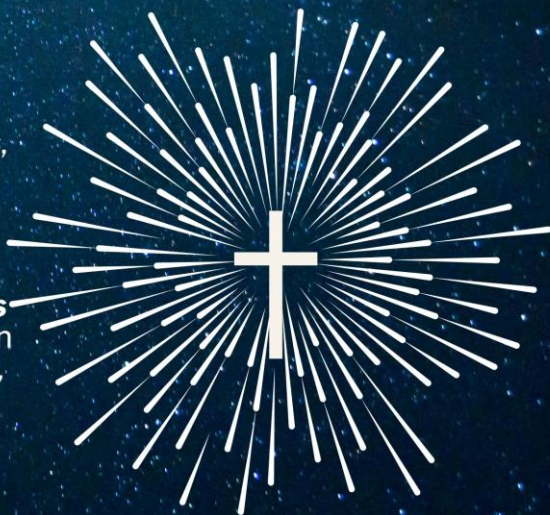
VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

Exemplar gratuit

Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea (Ioan 17:24)

GLORIA LUI HRISTOS

- Ce este **gloria lui Hristos**, ce înseamnă să prăvim la ea și ce importanță are pentru credincioși?
- În ce fel este **Isus Hristos** glorios, în **Persoana** Sa, în **slujirile** și **calitățile** Sale, și în **lucrarea** Lui pentru poporul Său?

JOHN
OWEN

Privind la gloria
lui Hristos

THOMAS
WATSON

Înălțarea
lui Hristos

OCTAVIUS
WINSLOW

Contemplând
gloria lui Hristos

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

O LUCRARE A MOUNT ZION BIBLE CHURCH ȘI A ASOCIAȚIEI MAGNA GRATIA | EDITOR: JEFF POLLARD

MOUNT ZION BIBLE CHURCH

2603 W. Wright St. Pensacola, FL 32505, SUA

chapel@mountzion.org · www.ChapelLibrary.org

(850) 438-6666 · Fax: (850) 438-0227

ASOCIAȚIA MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr. 26, Dascălu-Ilfov, România

contact@magnagratia.org · www.magnagratia.org

(004) 0730 217 880

Revista **Vestitorul Evangheliei Harului** este o revistă trimestrială care conține o selecție de predici și articole cristocentrice. Fiecare număr al revistei se concentrează pe o anumită temă. Revista poate fi folosită pentru studiu personal, ucenicizare, închinare în familie sau pregătirea predicatorilor.

CUPRINS:

- 3 | **Privind la gloria lui Hristos** – *John Owen* (1616-1683) – o introducere într-un subiect vital – unul dintre cele mai mari privilegii pe care un credincios le are în această lume și în veșnicie este să privească la gloria Domnului Isus Hristos.
- 13 | **Gloria lui Hristos** – *John Owen* (1616-1683) – Ce este gloria lui Hristos? Aveți aici un răspuns scurt, dar cu o puternică forță biblică.
- 17 | **Persoana glorioasă a lui Hristos** – *Charles H. Spurgeon* (1834-1892) – o imagine concisă și biblică asupra gloriei Persoanei lui Hristos, din veșnicia trecută, în istorie și înapoi în veșnicie.
- 27 | **Dragostea lui Hristos** – *Octavius Winslow* (1808-1878) – Înțelegem oare dragostea lui Hristos în sens biblic? Nu există dragoste ca a Lui, așa că aveți în acest articol un ghid biblic care să vă ajute să o înțelegeți corect.
- 35 | **Slujirile lui Hristos** – *John Flavel* (c. 1630–1691) – o imagine de ansamblu asupra uneia dintre învățăturile centrale ale Bibliei: Hristos Mijlocitorul, Profetul, Preotul și Împăratul nostru.
- 47 | **Smerirea lui Hristos** – *William S. Plumer* (1802-1880) – o analiză condensată pe tema supunerii ascultătoare a lui Hristos față de Tatăl Său în viața pământească.
- 63 | **Răstignirea lui Hristos** – *Charles H. Spurgeon* (1834-1892) – o descriere a gloriei mărețe a Mântuitorului nostru ca Substituit ce a purtat păcatul poporului Său pe care l-a iubit din veșnicie. Priviți la El cum este înălțat și cum îi atrage pe oameni cu dragostea Lui măntuitoare!
- 73 | **Înălțarea lui Hristos** – *Thomas Watson* (c. 1620-1686) – după smerirea lui Hristos, Dumnezeu Tatăl L-a înălțat pe Isus în înviere, înălțare și așezare la dreapta Tatălui.
- 87 | **Frumusețea lui Hristos** – *Octavius Winslow* (1808-1878) – Nu există frumusețe ca a lui Hristos, căci nimic din această lume nu se compară cu ea! Ți-a atras această frumusețe privirile și ți-a străpuns sufletul, transformându-te?
- 91 | **Contemplând gloria lui Hristos** – *Octavius Winslow* (1808-1878) – Ce crezi tu despre Hristos? Il privești și îl admiri în Scriptură, și te hrănești din gloria și frumusețea Lui? Răspunsurile tale descoperă unde îți vei petrece veșnicia.

Abonează-te gratuit la Vestitorul Evangheliei Harului.

Revista este distribuită **gratuit**, câte una pe trimestru. Pentru abonare, completează formularul de pe pagina de internet www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. Vei fi contactat numai atunci când îți vom trimite materialele sau când îți vei primi revista.

Chapel Library și Asociația MAGNA GRATIA nu distribuie nimănui lista de abonați, așa încât datele tale personale sunt protejate. Politica noastră privind protecția datelor personale este conformă cu Regulamentul European GDPR și poate fi consultată la adresa www.magnagratia.org/datepersonale.html

Chapel Library și Asociația MAGNA GRATIA nu susțin în mod necesar toate vederile doctrinare ale autorilor pe care îi publică.

© Copyright 2020 · Chapel Library & Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate.

ACEASTĂ REVISTĂ ESTE DISTRIBUITĂ GRATUIT ÎN ROMÂNIA.

RESURSE ALE BISERICII MOUNT ZION

*Mesaje cristocentrice din secolele anterioare,
trimise gratuit în întreaga lume*

Folosește literatura *Chapel Library* pentru evanghelizare și ucenicizare. Printre autorii pe care îi publicăm se numără Spurgeon, Pink, Bonar, Ryle și alți autori puritani. O parte a resurselor se găsesc și în alte limbi decât limba engleză. Resursele Chapel Library disponibile electronic în limba română se găsesc pe paginile de internet www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Pentru cititorii în limba engleză, puteți studia Biblia prin cele *50 cursuri* care folosesc resurse clasice, scrise în secolele anterioare (în limba engleză).

Chapel Library este o lucrare a credinței, care se sprijină în totalitate pe credințioșia lui Dumnezeu. De aceea, noi nu solicităm donații, dar primim cu recunoștință susținere financiară din partea celor care doresc în mod liber să doneze.

Versiunile electronice ale revistei **Vestitorul Evangheliei Harului** sunt disponibile la www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Dacă dorești să primești revista în format tipărit pe adresa ta poștală, va trebui să completezi formularul de la adresa de internet: www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. În ceea ce privește datele de contact, te rugăm să notezi că vom avea nevoie de următoarele date obligatorii: numele și prenumele complet (ca în actele de identitate); adresa poștală completă (inclusiv codul poștal); date de contact pentru eventualitatea returului (adresă de email, nr. de telefon).

În cazul în care ești abonat dar **îți schimbi adresa**, te rugăm să ne anunți din timp folosind formularul de contact de la adresa www.magnagratia.org/contact.html sau trimițându-ne un mesaj email la adresa contact@magnagratia.org. Precizăm că nu suntem responsabili pentru eventualitatea în care adresele nu sunt actualizate, corecte sau complete, și nici pentru situațiile în care revista nu ajunge la destinatar din motive care nu țin de noi, ci de compania de curierat.

Revista VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI apare trimestrial și este expedită, în principiu, în lunile Martie, Mai, August și Noiembrie. Expediția se face prin serviciile de curierat normal ale CN Poșta Română. Abonații au dreptul la 1 (un) exemplar pe abonat. În cazul depășirii bugetului alocat, vor avea prioritate abonații care slujesc oficial în bisericile lor sau care sunt plantatori de biserică (în astfel de situații, abonații care sunt trecuți pe lista de așteptare vor fi anunțați). Adresele poștale trebuie să fie situate pe teritoriul României. Din nefericire, nu putem expedia în afara țării.

Traducerea și distribuția este realizată de Asociația MAGNA GRATIA. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească. Copyright © 2007, 2010, 2016, Biblica Inc. Folosit cu permisiunea Biblica, Inc. Toate drepturile sunt rezervate.

PRIVIND LA GLORIA LUI HRISTOS

John Owen (1616-1683)

„Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea”
(Ioan 17:24).

Unul dintre cele mai mari privilegii pe care credinciosul le are, atât în lumea aceasta cât și în veșnicie, este să privească la gloria lui Hristos. Astfel, Hristos se roagă ca ei „să vadă slava Mea”. Totuși, acest privilegiu glorios nu trebuie limitat doar la starea noastră cerească. El include starea credincioșilor în această lume, după cum vom demonstra.

Necredincioșii nu văd nicio glorie în Hristos. Ei nu văd nimic atractiv la El. Mai mult, aceștia Îl disprețuiesc în inimile lor și, deși exclamă în exterior, asemenea lui Iuda, „Plecăciune, Învățătorule!” (Matei 26:49), în inimile lor ei Îl răstignesc. Astfel, ei Îl lipsesc de gloria Sa, se leapădă de singurul „Stăpân, care i-a răscumpărat” (2 Petru 2:1), și Îl înlocuiesc cu un fals hristos. Alții se gândesc puțin la Hristos și la gloria Sa, și nu văd nicio utilitate a Persoanei Sale în creștinism, ca și cum în religia noastră n-ar exista nimic care să fie veridic sau real!

În zilele timpurii ale Bisericii existau mulțimi de oameni care lansau multe idei nebunești, idei care au culminat

cu trecerea timpului în arianism¹, în ale cărui ruine sunt ei îngropați acum. Porțile iadului din ei nu au învins stânca pe care biserica este zidită... Totuși, mulți se opun și astăzi Persoanei și gloriei lui Hristos sub pretenția că nu pot crede nimic decât ceea ce rațiunea poate înțelege și accepta. Fără îndoială, necredința în Sfânta Treime și în întruparea Fiului lui Dumnezeu, singura temelie a creștinismului, este atât de răspândită în această lume, încât aproape că a demolat viața și puterea creștinismului adevărat. Nu puțini sunt aceia care n-ar îndrăzni să le spună oamenilor ceea ce cred ei cu adevărat, dar care îi fac pe oameni să creadă că ei Îl iubesc pe Isus, însă în tot acest timp ei îi disprețuiesc, îi batjocoresc și îi persecută pe cei care doresc cu adevărat să nu cunoască altceva decât pe „Hristos și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2).

Dar Dumnezeu, la vremea potrivită, Își va apăra onoarea și gloria în fața încercărilor stupide ale oamenilor păcătoși care vor să I le fure pe amândouă. Între timp, datoria tuturor celor care-L „iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție” (Efeseni 6:24) este aceea de a mărturisi despre Persoana și gloria divină potrivit cu abilitatea pe care Dumnezeu i-a dat-o fiecăruia. Am ales și eu să fac acest lucru, nu într-o modalitate care să stârnească controverse, ci pentru a întări credința adevăraților creștini, pentru a-i zidi în cunoașterea lui Hristos

---

¹ **Arianism** – mișcare care a început cu Arius, episcop de Alexandria (250/56-336 d.Hr.), care a susținut că Dumnezeu Fiul a fost creat de Dumnezeu Tatăl și că înainte de creația Lui, Fiul nu ar fi existat. În perioada modernă, Martorii lui Iehova sunt arieni în teologia lor.

și a gloriei Sale, și pentru a-i ajuta să experimenteze ceea ce au sau pot avea din puterea și realitatea acestor lucruri. Ceea ce vrem să arătăm este că a privi la gloria lui Hristos este unul dintre cele mai mari privilegii de care credincioșii au parte în această lume și în lumea viitoare. Tocmai prin a privi la gloria lui Hristos sunt ei mai întâi transformați după chipul Său, și aduși apoi în bucuria Lui veșnică, deoarece ei vor fi pe veci „ca El, pentru că Îl vor vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2; 2 Corinteni 3:18). Mângâierile noastre prezente și fericirea veșnică depind de acest lucru. Aceasta este viața și răsplata sufletelor noastre (Ioan 14:9; 2 Corinteni 4:6).

Scriptura ne prezintă două căi prin care putem privi la gloria lui Hristos. Putem să o privim prin credință în această lume, credința fiind „o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1), și putem să o privim prin vedere, dar numai în lumea viitoare (2 Corinteni 5:7-8; 1 Corinteni 13:12). Atunci când Hristos s-a rugat ca ucenicii „să vadă slava Mea”, El s-a referit la vederea reală în lumina gloriei veșnice. Totuși, Domnul Isus nu exclude acea privire la gloria Sa pe care o putem avea prin credință, în această lume, ci mai degrabă se roagă pentru aducerea ei la desăvârșire în ceruri. Așadar, putem să învățăm următoarele lucruri:

Niciun om nu va privi vreodată la gloria lui Hristos în ceruri prin vedere, dacă nu o privește prin credință în această lume, măcar într-o anumită măsură. Harul constituie un mijloc pregătit necesar pentru glorie, iar credința

pentru vedere. Sufletul care nu este pregătit prin har și credință, nu este capabil să vadă gloria lui Hristos în cer. Mulți vor spune cu destulă încredere că ei își doresc să fie cu Hristos și să privească gloria Lui, dar ei nu pot oferi niciun motiv care să stea în spatele acestei dorințe, cu excepția faptului că a merge în cer este mai bine decât a se duce în Iad. Dacă un om pretinde dragostea și dorința după un lucru pe care nu l-a văzut niciodată, pur și simplu se amăgește...

Ioan scria nu doar despre sine, ci și despre colegii lui apostoli: „noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). Dar în ce consta gloria pe care o văzuseră, și cum au văzut-o? Nu era vorba despre gloria stării exterioare a lui Hristos, căci El n-a avut nicio glorie sau măreție pământească. El n-a avut nicio curte împărătească și nici nu i-a invitat pe oameni la petreceri într-o casă deosebită. El nu a avut nici măcar unde să-și plece capul, chiar dacă El crease toate lucrurile. În înfățișarea Lui exterioară nu exista nimic care să atragă privirile lumii (Isaia 52:14; 53:2-3). El a apărut înaintea altora ca un „om al durerii” (Isaia 53:3). El nu se referea nici la gloria veșnică ce ține de esența naturii Sale divine, căci niciun om nu o poate vedea câtă vreme se află în această lume. Mai mult decât atât, ceea ce vom vedea în Rai nici nu putem concepe cu mințile limitate de aici, de pe pământ.

Ceea ce apostolii mărturiseau fusese gloria „harului și a adevărului” (Ioan 1:14). Ei au văzut gloria Persoanei și a

calității lui Hristos în administrarea harului și adevărului. Și cum au văzut ei această glorie? Ei au văzut-o prin credință, căci acest privilegiu le-a fost dat doar acelor care „L-au primit” și care „cred în Numele Lui” (Ioan 1:12). Aceasta era gloria pe care Ioan Botezătorul o văzuse atunci când le-a îndreptat tuturor privirile către Hristos și a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29).

Așadar, nimeni să nu se amăgească. Acela care nu a văzut gloria lui Hristos aici, pe pământ, nu o va vedea niciodată în ceruri. A privi fizic la Hristos în gloria Sa este un lucru mult prea înalt, glorios și uluitor pentru noi, în starea noastră prezentă. Splendoarea gloriei lui Hristos este prea strălucitoare pentru ochii noștri trupești, așa cum este lumina soarelui în toată puterea lui. De aceea, câtă vreme ne aflăm aici, pe pământ, nu putem vedea gloria lui decât prin credință.

Mulți oameni învățați au scris despre această stare viitoare a gloriei veșnice. Unele dintre scrierile lor sunt pline de lucruri deosebite care nu pot decât să stârnească mințile și inimile tuturor celor care le citesc. Totuși, unii deplâng faptul că astfel de scrieri nu îi ajută cu nimic. Ei sunt ca un om care își privește fața firească într-o oglindă, după care uită imediat ceea ce a văzut (Iacov 1:23-24)... Dar de ce nu au niciun efect aceste scrieri asupra lor? Oare nu pentru că ideile lor legate de lucrurile viitoare nu izvorăsc din experimentarea lucrurilor pe care doar credința le poate da? În fapt, sufletul va fi mai degrabă tulburat decât zidit atunci

când se gândește la gloria viitoare, dacă n-a avut nicio pre-gustare, nicio conștientizare, experiență sau dovadă a acestor lucruri, prin credință. Niciun om n-ar trebui să caute vreun lucru din ceruri, dacă nu l-a experimentat într-o oarecare măsură în această viață, prin credință. Dacă oamenii sunt convingși de aceasta, ei vor petrece mai mult timp în exercițiul credinței și al dragostei pentru lucrurile cerești decât o fac în mod obișnuit. În prezent, ei nu știu care sunt lucrurile de care se bucură, așa că nici nu știu la ce să se aștepte pe viitor. Iată de ce oamenii complet străini de a vedea Persoana și gloria lui Hristos prin credință s-au îndreptat către imagini, picturi, icoane și muzică, crezând că acestea îi pot ajuta în închinarea lor.

De aceea, doar când privim la gloria lui Hristos prin credință, aici, în această lume, inimile noastre vor fi atrase din ce în ce mai mult spre Hristos și spre bucuria deplină a vederii gloriei Sale, în viața viitoare. Noi suntem zidiți spiritual în această lume atunci când privim la gloria lui Hristos prin credință, căci, făcând acest lucru, viața și puterea credinței cresc tot mai mult. Prin credință creștem în dragostea pentru Hristos. De aceea, dacă dorim să avem o credință puternică și o dragoste tot mai mare, lucruri care ne dau odihnă, pace și împlinire, trebuie să le căutăm prin a privi sânguincios la gloria lui Hristos, prin credință. În această îndatorire doresc să trăiesc și să mor. Gloria lui Hristos este acel lucru către care vreau să îmi ținesc dorințele și gândurile. Cu cât văd mai

mult din gloria lui Hristos, cu atât frumusețile pictate ale acesteia lumi vor păli mai mult înaintea ochilor mei, și voi fi din ce în ce mai răstignit față de această lume. Lucrurile trecătoare ale lumii noastre vor deveni pentru mine asemenea hoiturilor urât mirositoare, de care îmi va fi imposibil să mă bucur...

Atunci când privim la gloria lui Hristos, suntem din ce în ce mai pregătiți pentru cer. Nu toți cei care vor să meargă în Rai sunt și pregătiți pentru el. Unii nu sunt doar nevrednici de Rai și excluși din el ca urmare a păcatelor lor neiertate, ci ei nu sunt nici măcar pregătiți pentru el. Dacă ar fi primiți acolo, ei nici măcar nu s-ar bucura vreodată de Rai. Noi toți ne imaginăm în mod natural că suntem pregătiți pentru gloria veșnică.

Totuși, puțini au cea mai vagă idee despre cât de nepotriviți suntem în realitate, întrucât n-am experimentat în niciun fel acea glorie a lui Hristos care va fi revelată în ceruri. Oamenii nu vor fi îmbrăcați cu slavă, ca să spunem așa, indiferent dacă vor sau nu acest lucru. Ea trebuie primită doar prin credință. Totuși, omul căzut în păcat este incapabil să creadă. Muzica nu poate să fie un prilej de încântare pentru un om surd, după cum nici culorile frumoase nu îl pot impresiona pe cel orb. Un pește nu poate să îți mulțumească pentru că l-ai scos din mare și l-ai așezat pe uscat, sub soarele arzător! Tot așa, un păcătos neregnerat nu poate să tolereze în mintea lui gândul de a trăi pe veci în fața gloriei strălucite a lui Hristos.

Astfel, Pavel Îi aducea „mulțumiri Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților, în lumină” (Coloseni 1:12). Este adevărat că primele impresii ale gloriei de aici și plinătatea gloriei de după aceea le sunt transmise credincioșilor printr-un act puternic al voinței și harului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, El a rânduit căi și mijloace prin care credincioșii devin potriviți pentru a primi plinătatea gloriei care îi așteaptă, și aceste căi și mijloace constau din a privi la gloria lui Hristos prin credință, așa cum vom vedea. Cunoașterea acestui lucru ar trebui să ne stârnească la împlinirea responsabilităților noastre, căci toată gloria noastră prezentă ține de pregătirea pentru gloria viitoare.

Prin a privi la gloria lui Hristos, noi vom fi transformați „în același chip al Lui” (2 Corinteni 3:18). Cum se petrece acest lucru și cum devenim noi tot mai asemănători lui Hristos privind la gloria Lui va deveni mai clar pe măsură ce vom înainta în studiul nostru.

Dacă privim prin credință la gloria lui Hristos, vom găsi odihnă pentru sufletele noastre. Mințile noastre sunt înclinate să se umple cu tulburări, frici, griji, pericole, necazuri, patimi nestăpânite și poftă. Prin acestea, gândurile noastre devin haotice, învăluite în întuneric și confuzie. Prin contrast, atunci când sufletul este ațintit asupra gloriei lui Hristos, mintea găsește odihnă și pace, căci „umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace” (Romani 8:6). Pe măsură ce vom privi la gloria lui Hristos, vom începe să experimentăm ce înseamnă

să fim binecuvântați pe veci. „Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:17). Vom „fi împreună cu Hristos” (Filipeni 1:23), care este cel mai mare bine, căci vom vedea gloria Lui (Ioan 17:24). Iar atunci când Îl vedem așa cum este, vom fi făcuți asemenea Lui (1 Ioan 3:2). Aceasta este fericirea noastră veșnică.

Bucuria în prezența lui Dumnezeu prin vedere este denumită în mod obișnuit „viziune beatifică” și constituie singurul motivul pentru care facem orice lucru în acea stare de fericire. Acum nu ne putem imagina cum va fi să-L vedem pe Dumnezeu și cum vom reacționa în acele momente. Cu toate acestea, un lucru știm de pe acum: Dumnezeu, în esența Lui imensă, este invizibil pentru ochii noștri fizici și va fi invizibil în veșnicie, pentru că El va rămâne întotdeauna de necuprins cu mințile noastre. De aceea, imaginea pe care o vom avea când Îl vom vedea pe Dumnezeu va fi întotdeauna manifestată „pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6). Pe fața lui Hristos vom vedea gloria lui Dumnezeu în perfecțiunile Sale infinite. Aceste lucruri vor străluci în sufletele noastre și ne vor umple pe veci cu pace, odihnă și slavă.

Ne putem bucura de aceste lucruri chiar dacă nu le înțelegem. Putem să vorbim despre ele, dar nu le vom cuprinde niciodată pe deplin. În fapt, experiența credincioșilor adevărați este una a pregustării și prevederii acestei stări glorioase. Uneori, atunci când citim și medităm asupra Scripturii, inimile noastre sunt umplute cu un simțământ al gloriei infinite

și veșnice a lui Dumnezeu care strălucește prin Isus Hristos, astfel încât trăim o bucurie negrăită. În felul acesta, în sufletele noastre își face loc „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, [și care] ne va păzi inimile și gândurile în [prin] Hristos Isus” (Filipeni 4:7). „Hristos în voi [credincioșii], nădejdea slavei” (Coloseni 1:27) - le oferă credincioșilor o pregustare a acelei glorii viitoare. Acolo unde oamenii n-au niciun fel de experimentare a acestor adevăruri, ei sunt orbi și morți față de lucrurile duhovnicești. Noi nu experimentăm mai mult vizitele harului și răsăriturile gloriei veșnice în sufletele noastre pentru că, deși suntem credincioși, ne dovedim adeseori leneși și neștiutori.

* * *

Fragment din lucrarea *The Glory of Christ*, ed. R.J.K Law (Edinburgh; Carlisle: The Banner of Truth Trust, 1994), p. 2-10, banneroftruth.org, folosit cu permisiune.

* * *

John Owen (1616-1683): păstor englez congregaționalist, autor creștin și teolog; s-a născut la Stadhampton, Oxfordshire, Anglia.

* * *

Gloria lui Hristos este asemenea razelor soarelui, ceea ce nu se poate spune despre vreo ființă creată, pentru că El și Tatăl sunt părtași aceleiași gloriei. - *Thomas Goodwin*

GLORIA LUI HRISTOS

John Owen (1616-1683)

Gloria lui Hristos este gloria Persoanei lui Hristos. El însuși o denumește „slava Mea”, gloria care Îmi aparține, gloria Persoanei Mele (Ioan 17:24).

Primul lucru glorios pe care îl învățăm despre Persoana lui Hristos este că El este revelarea perfectă a Tatălui. Această revelare a Tatălui se face spre beneficiul Bisericii, căci noi privim „slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6).

Gloria lui Hristos include deopotrivă trăsăturile sfinte ale naturii Sale și lucrurile pe care El a hotărât să le facă. Singura cale prin care putem cunoaște aceste lucruri ale lui Dumnezeu este să le vedem „pe fața” sau în Persoana „lui Isus Hristos”, căci El este „chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4). El este „ogîndirea slavei Lui [Tatălui] și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3). El este „chipul Dumnezeului celui nevăzut” (Coloseni 1:15).

Hristos este în special glorios pentru că El și doar El descoperă în mod perfect natura lui Dumnezeu și voia Lui față de noi. Fără Hristos, n-am cunoaște cu adevărat nimic despre Dumnezeu, căci El ar rămâne veșnic invizibil față de noi. Nu L-am fi văzut niciodată pe Dumnezeu, nici în această viață, nici în cea viitoare (Ioan 1:18).

În Persoana Lui divină, Hristos este chipul esenței lui Dumnezeu Tatăl. El este în Tatăl și Tatăl este în El, ambii existând în unirea aceleiași esențe divine (Ioan 14:10). Mai mult, El este împreună cu Tatăl, fiind imaginea esenței Tatălui (Ioan 1:1; Coloseni 1:15; Evrei 1:3). Dar când El a luat natură omenească, El a devenit reprezentativ pentru chipul lui Dumnezeu înaintea Bisericii, astfel că noi înțelegem doar prin Hristos lucrurile minunate ale naturii și voii lui Dumnezeu (2 Corinteni 4:6). Fără Hristos, Dumnezeu ar rămâne pentru noi un Dumnezeu invizibil. De aceea, singura cale prin care putem vedea gloria lui Dumnezeu este în Persoana lui Hristos. Aceasta este gloria pe care Tatăl I-a dat-o, și pe care noi o putem privi prin credință. Doar El face cunoscută gloria esențială a Dumnezeului invizibil față de îngeri și față de oameni, fără de care un întuneric perpetuu ar fi acoperit întreaga creație.

Fundamentul religiei noastre, stâncă pe care Biserica este zidită, temelia tuturor nădejdlor mântuirii, temelia vieții și a nemuririi ține de revelația care este făcută naturii și voii lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Așadar, dacă Hristos ar eșua, dacă El, Lumina lumii, ar deveni întuneric, am fi pierduți pe veci. Dar dacă această Stâncă este tare, Biserica este sigură și va fi triumfătoare pe veci.

Întrucât este chipul reprezentativ al lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos este peste măsură de glorios. Cei care nu pot vedea gloria Lui prin credință, nu-L cunosc. Atunci

când I se închină, ei fac acest lucru înaintea unei imagini pe care o proiectează în mințile lor. A nu vedea că Hristos este singura reprezentare adevărată a gloriei lui Dumnezeu față de sufletele oamenilor înseamnă să fii un necredincios. Aceasta era starea tristă a evreilor necredincioși și a Neamurilor din vechime. Aceștia nu vedeau, nu puteau vedea și nu ar fi putut să vadă gloria lui Dumnezeu în El, motiv pentru care nu au crezut în El (v. 1 Corinteni 1:21-25). Acela care nu vede în Hristos înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, alături de toate celelalte atribute sfinte ale naturii divine, ca și acela care nu vede în El singura cale de mântuire, este, foarte deschis spus, un necredincios.

Esența credinței ține de glorificarea lui Dumnezeu (Romani 4:20). Totuși, noi nu putem face acest lucru fără revelarea calităților glorioase ale naturii Sale divine. Aceste calități și glorii ale naturii divine sunt revelate față de noi doar prin Hristos.

Numai prin Hristos Îl putem glorifica pe Dumnezeu corect și acceptabil. De aceea, marele scop al diavolului, atunci când Evanghelia a fost propovăduită pentru prima dată, a fost să le orbească oamenilor ochii priceperii și să le umple mințile cu prejudecăți, așa încât să nu poată vedea gloria lui Hristos. Prin multe modalități înșelătoare, Satana a încercat să se agațe de titulatura sa de „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4:3-4). Prin a contraface manifestările supranaturale

ale puterii și înțelepciunii, el s-a străduit să abată mințile oamenilor și să le îndepărteze de lumina glorioasă a Evangheliei care proclama înaintea tuturor că Domnul Isus Hristos era singurul care revela chipul lui Dumnezeu în mod perfect și autentic. Această orbire este îndepărtată de mințile și inimile credincioșilor doar prin puterea copleșitoare a lui Dumnezeu, căci Pavel ne spune că Dumnezeu, care a poruncit ca lumina să strălucească în întuneric, a strălucit și în inimile noastre prin „cunoștința slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6). Lumea necredincioasă a evreilor și Neamurilor a pierit într-un astfel de întuneric, ca și toți necredincioșii din zilele noastre, care resping dumnezeirea și umanitatea reală a lui Isus Hristos. Dacă Hristos ar fi fost doar un om, El n-ar fi putut să ni-L descopere vreodată pe Dumnezeu, căci nicio făptură creată nu poate să reprezinte cu adevărat natura divină.

* * *

Fragment din *The Glory of Christ*, ed. R.J.K. Law (Edinburgh; Carlisle: The Banner of Truth Trust, 1994), p. 11-13, banneroftruth.org, folosit cu permisiune.

* * *

John Owen (1616-1683): păstor englez congregaționalist, autor creștin și teolog; s-a născut la Stadhampton, Oxfordshire, Anglia.

PERSOANA GLORIOASĂ A LUI HRISTOS

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

Lumina Evangheliei slavei lui Hristos (2 Corinteni 4:4).

Gloria Evangheliei se regăsește foarte mult în gloria Persoanei Domnului nostru. Acela care este Mântuitorul oamenilor este Dumnezeu – „Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci” (Romani 9:5). Nu este oare scris că, atunci „când Îl duce iarăși în lume pe Cel întâi născut, zice: Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine” (Evrei 1:6)? Alături de îngerii lui Dumnezeu, noi ne închinăm înaintea lui Isus Hristos ca Dumnezeu.

Răscumpărătorul nostru a fost de asemenea Om – om ca noi înșine, cu o singură excepție: în El n-a existat nicio pată de depravare naturală și niciun act păcătos nu a pătat vreodată caracterul Său. Privește la gloria Aceluia care este Dumnezeu și Om, misterios unit într-o singură Persoană! El este unic, fiind strălucirea slavei Tatălui și Frate născut în suferință (Evrei 1:3; Proverbe 17:17). Aceasta este Evanghelia, anume că Fiul lui Dumnezeu a lucrat mântuirea oamenilor în chip glorios, motiv pentru care S-a făcut trup și a locuit printre noi, iar noi privim la gloria Sa (Ioan 1:14). Dacă am fi avut aici un spital imens plin de oameni bolnavi, pentru ei

ar fi fost cea mai bună veste faptul că un mare medic s-a dedicat vindecării lor, și cu cât l-aș lăuda mai mult pe medicul care a venit să-i viziteze și să-i îngrijească, cu atât mai atrăgătoare ar fi fost acea veste pentru bolnavi. Dacă aș fi putut să le spun că medicul care a venit în ajutorul lor se află în posesia înțelepciunii infinite și a îndemnării fără greșală, și că în el sunt alăturate blândețea iubitoare și puterea fără margini, cum ar zâmbi bolnavii aflați pe patul suferinței lor! Numai această veste i-ar vindeca pe jumătate!

N-ar trebui oare cu atât mai mult ca sufletele aflate în pragul disperării și a depresiei să se bucure atunci când aud că Acela care a venit să îi salveze nu este nimeni altul decât Hristosul glorios al lui Dumnezeu? Persoana misterios de măreață a lui Hristos constituie esența Evangheliei. Cel ce este capabil să mântuiască nu este înger și nici om, ci El este „Emanuel... Dumnezeu cu noi” (Matei 1:23). Resursele Lui sunt infinite, iar harul Său este fără granițe. Voi, cei vinovați, care stați așezați pe patul remușcărilor voastre, gata să muriți de durere, iată aici un Mântuitor potrivit cu nevoia voastră. Atunci când vă gândiți cine sunteți și vă aflați pe pragul de a cădea pradă disperării, gândiți-vă și la cine este El, și înviorați-vă.

Dacă v-aș face să vă îndoiiți de dumnezeirea Mântuitorului, aș elimina temelia singurei voastre nădejdi, dar atâta vreme cât Îl vedeți că este Dumnezeu, trebuie să vă amintiți că nimic nu este prea greu pentru El. Dacă v-aș determina să

vă îndoiiți de umanitatea Lui, v-aș fura de asemenea mângâierea, pentru că nu ați recunoaște în El compasiunea blândă care izvorăște din asemănarea Lui cu noi. Dragilor, Domnul Isus stă înaintea voastră, trimis de Dumnezeu cel veșnic, având Duhul Domnului revărsat asupra Lui fără măsură (Ioan 3:34); și astfel, fiind în natură și Persoană primul și cel mai bun, mesajul mântuirii Sale este complet și sigur pentru voi, iar gloria Lui este Evanghelia pentru voi.

Gloria lui Hristos nu ține doar de Persoana Lui, ci și de dragostea Sa. Țineți minte acest lucru și veți vedea Evanghelia care se găsește în el. Din toată veșnicia, Fiul lui Dumnezeu Și-a iubit poporul, căci încă din vechime Își „găsea plăcerea în fiii oamenilor” (Proverbe 8:31). Cu multă vreme înainte ca El să vină pe pământ, Isus a iubit atât de mult oamenii pe care Tatăl i-a dat, încât a fost hotărât să Se facă una cu ei și, pentru răscumpărarea lor, să plătească prețul îngrozitor al vieții Sale. El a văzut toată mulțimea aleșilor Lui în oglinda preștiinței Sale și i-a iubit cu o dragoste veșnică. O, ce dragoste a strălucit în inima Răscumpărătorului nostru „la început” (Ioan 1:1)! Exact această dragoste nu va avea vreodată vreun sfârșit. Aici vedem gloria Lui manifestată față de noi. El ne-a iubit așa încât cerul nu Îl putea ține captiv, ne-a iubit atât de mult încât S-a coborât pentru a ne răscumpăra și, venind printre noi, în ciuda păcatului și a rușinii noastre, El a continuat să ne iubească. „Fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan

13:1). Dragostea și-a atins gloria maximă în inima Mântuitorului divin! Gloria acestei iubiri, care este fără început, fără graniță, fără schimbare și fără încheiere, constituie însuși sângele dătător de viață al Evangheliei. Dragostea lui Isus este vestea bună care aduce o mare bucurie! Marele nostru Medic îi iubește pe bolnavi și găsește plăcere să îi vindece. El Se coboară în văile unde se găsesc cei paralizați și loviți de plăgi, având asupra Lui o dorință intensă de a-i binecuvânta. Isus este Prietenul păcătosului... O Evanghelie plină de har poate fi văzută în gloria dragostei lui Hristos!

Dragilor, pentru că așa stau lucrurile, vedem mai departe gloria întrupării Sale. Pentru noi, ea este gloria Hristosului care a fost născut la Betleem și a locuit la Nazaret. Pare un lucru dezonorant ca El să fi fost Fiul unui tâmplar, însă, de-a lungul veacurilor, aceasta avea să fie gloria Mijlocitorului², anume că El S-a smerit pentru a fi părtaș cărnii și sângelui nostru. Există glorie în sărăcia și smerenia Sa, gloria faptului că nu a avut unde să își plece capul, glorie în oboseala și simțământul foamei pe care le-a experimentat. Gloria de necuprins izvorăște din Ghetsimani și din picăturile de sânge care I-au curs de pe frunte, de la Calvar și din moartea pe

---

² **Mijlocitor** - *literal*: „cineva care intermediază”; „A fost plăcut lui Dumnezeu, în planul Lui veșnic, să Îl aleagă și să Îl trimită pe Domnul Isus Hristos, singurul Său Fiu, în acord cu legământul dintre Ei doi, să fie Mijlocitorul între Dumnezeu și om; să fie Profet, Preot, și Împărat; să fie Capul și Mântuitorul Bisericii Sale, Moștenitorul tuturor lucrurilor și Judecătorul lumii. Din veșnicie, El I-a dat Domnului Isus Hristos un popor care să fie sămânța Lui. La timpul cuvenit, acești oameni au fost răscumpărați, sunt chemați, justificați, sfințiți și glorificați prin El”. (*Mărturisirea de Credință Baptistă de la Londra*, 1689, Cap. 8.1).

cruce. Cerul întreg n-ar putea să Îi aducă acea reputație care a venit din faptul că a fost scuipat și lovit, ținut pe cruce și zdrobit. O glorie a harului și a blândetii Îl înconjoară pe Dumnezeuul întrupat, iar pentru cei convinși de păcatele lor, aceasta este Evanghelia. Atunci când Îl vedem pe Dumnezeu în trup omenesc, ne așteptăm la pace. Când Îl vedem luând neputințele noastre asupra Lui și purtând bolile noastre, putem nădăjdui la iertare și vindecare. Născut din fecioară, Domnul nostru a venit printre noi și a locuit pe pământ trăind o viață de slujire și de suferință, motiv pentru care trebuie să avem nădejde. El nu a venit în lume pentru a condamna lumea, ci pentru ca lumea să poată fi mântuită prin El (Ioan 3:17). Te îndemn să vezi aici gloria vieții Sale în care a făcut bine, gloria minunilor care au fost expresia îndurării Sale și gloria grijii blânde față de cei căzuți, și să te întrebi dacă viața Lui printre oameni este sau nu o veste bună pentru toate inimile triste. Și-a acoperit Dumnezeu gloria cu un văl al lutului nostru pământesc? Înseamnă că El a avut în vedere binele oamenilor. De aceea, fiind onorată de unirea cu dumnezeirea, umanitatea Lui este un lucru atractiv, nu unul dezgustător. Noi vedem gloria lui Dumnezeu în Cuvântul făcut trup și, când observăm cum dragostea predomină în viața Lui, cum mila și compasiunea domnesc în viața Sa, vedem în acestea o Evanghelie a harului pentru toți oamenii care cred.

Gloria lui Hristos poate fi văzută mai departe în *jerfta Lui ispășitoare*. Ai putea să mă oprești aici și să spui că

aceea a fost smerirea și rușinea Lui. Da, este adevărat, dar tocmai din acest motiv este gloria Lui. Nu este oare Hristos cel mai glorios în moartea pe cruce pentru fiecare inimă care Îl iubește? Ce haină se potrivește cel mai bine Preaiubitului nostru, dacă nu cea îmbibată în sângele Său (Apocalipsa 19:13)? El este de o frumusețe infinită în esența Lui, așa că trebuie să Îl lăsăm să Se îmbrace așa cum dorește, însă, când inimile noastre credincioase privesc la El acoperit cu stropi mari de sânge, Îl vedem cu o uimire plină de adorare și cu o dragoste și bucurie copleșitoare. Sângele purpuriu care curge din El Îl îmbracă cu o robă mult mai glorioasă decât purpura imperială. Noi cădem la picioarele Sale cu o reverență de șapte ori mai mare când vedem semnele patimii Lui. Nu este oare El cel mai atrăgător în calitatea Sa de Substitut care a murit pentru noi? Dragilor, aici este miezul Evangheliei: Hristos Isus a suferit în locul nostru. El „a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24). Acea glorie a crucii Sale, despre care noi susținem iarăși că este o glorie mai mare decât oricare alta, este Evanghelie pentru noi. Pe crucea Lui, Isus a purtat întreaga povară a dreptății divine în locul nostru, a suferit nuiua de fier a lui Iehova, care ar fi trebuit să ne zdrobească în bucăți asemenea vaselor olarului, dar care a căzut asupra Lui. El S-a „făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8); în acel act, El a zdrobit moartea și l-a biruit pe acela care avea puterea morții, adică pe diavolul... Gloria morții Sale

jertfitoare, prin care El a șters păcatele noastre și a împlinit Legea, este Evanghelia mântuirii noastre.

Vom merge acum un pic mai departe către învierea Lui, unde vedem gloria Sa și mai palpabil pentru noi. El nu putea fi ținut în legăturile morții (Faptele Apostolilor 2:24). El era mort, căci trupul Său cel sfânt putea să moară, dar nu putea să vadă putrezirea. De aceea, după ce a adormit pentru puțină vreme în camera mormântului, El a înviat și a ieșit la lumină și libertate – Hristosul cel viu glorificat prin învierea Sa. Cine poate descrie gloria Domnului înviat?

Prin învierea Lui, El a pecetluit justificarea noastră.³ Prin învierea Lui, El a zdrobit lanțurile și i-a eliberat pe cei ce erau captivi morții. El a fost „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților” (Romani 1:4). Haideți să ne bucurăm de faptul că El nu este mort, ci „trăiește pururea ca să mijlocească” pentru noi (Evrei 7:25). Iată, aceasta este Evanghelia pentru noi, întrucât, deoarece El trăiește, și noi vom trăi (Ioan 14:19)! El „poate să îi mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25). O, gloria Domnului înviat! Gândește-te adânc, meditează cu tot zelul la aceasta, și așa vei auzi sunetul clar

---

³ **justificare** – un act al harului fără plată al lui Dumnezeu, prin care El iartă toate păcatele noastre și ne acceptă ca neprihăniți înaintea Lui doar ca urmare a faptului că neprihănirea lui Hristos ne-a fost atribuită și este primită doar prin credință. (*Spurgeon's Catechism*, Q. 32). Pentru mai multe detalii pe acest subiect, citiți numărul 1 al revistei Vestitorul Evangheliei Harului, disponibilă la Asociația Magna Gratia.

al veștii bune care aduce o mare bucurie! Spre cea mai mare mângâiere a noastră, noi nu privim la o poruncă sau o promisiune oarecare, pe cât privim la Isus însuși, Acela care, prin învierea din morți, ne-a dat cea mai sigură pecete și garanție a eliberării noastre din închisoarea vinovăției, din groapa disperării și din mormântul morții.

Din nou, ridică-ți ochii un pic mai sus și observă gloria înscăunării Domnului nostru și a celei de-a doua veniri a Lui. El este acum așezat la dreapta lui Dumnezeu. Acela care era cândva atârnat pe lemnul rușinii stă astăzi așezat pe scaunul de domnie asupra universului. În loc să poarte în mâinile Sale cuiele răstignirii, acum are în mâna Sa binecuvântată un sceptru prin care stăpânește peste toate lumile. Toate lucrurile sunt puse sub picioarele Lui. Isus, „care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”, este acum „încununat cu slavă și cu cinste” (Evrei 2:9), iar pentru noi, aceasta este Evanghelia. Pentru noi, este un lucru clar că El a cucerit toți vrăjmașii noștri și are toată puterea în cer și pe pământ, spre binele nostru. Acceptarea Lui de către Dumnezeu constituie acceptarea tuturor celor pe care El îi iubește, iar El îi iubește pe toți cei ce își pun credința în El. Așezarea Lui în glorie la dreapta Tatălui este o pecete care ne spune că toți cei răscumparați prin sângele Lui vor fi aduși acolo la vremea potrivită.

Cea de-a doua venire a Lui, după care noi tânjim zi după zi, este cea mai duhovnicească dintre nădejtile noastre.

Probabil că înainte ca noi să ne plecăm capetele în somnul morții, Domnul „Se va pogori din cer cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 4:16) și „atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor” (Matei 13:43). Atunci se vor sfârși zilele slăbiciunilor noastre, certurile de vorbe, lupta împotriva păcatului, planurile viclene ale ereziilor – toate se vor sfârși și, din acea clipă, adevărul și sfințenia vor stăpâni cu supremație. O, frații mei, dacă aș putea să mă eliberez de toate piedicile limbii mele și să dau glas inimii fără aceste neputințe omenești, m-aș bucura în gloria Stăpânului meu divin văzându-L astăzi pe scaunul Său de domnie și la apariția Lui glorioasă în ceasul rânduit de El. Dacă aș putea să Îl văd așa cum L-a văzut Ioan pe insula Patmos, m-aș pleca la picioarele Lui imediat, și L-aș vedea cu o speranță copleșitoare, nu cu răceala disperării.

Ține minte aceasta: cu cât mai puțin prețios Îl vei vedea pe Hristos, cu atât mai puțină Evanghelie vei avea în care să îți pui credința. Dacă Îl scoți pe Hristos din crezul tău, ai distrus cu acest gest toată vestea Lui bună. Cu cât predicăm mai mult Evanghelia, cu atât mai mult trebuie să-L propovăduim pe Hristos. Dacă Îl înalți pe Hristos, înalți Evanghelia. Dacă visezi la predicarea Evangheliei fără să Îl înalți pe Hristos prin predicile tale, ceea ce le vei da oamenilor vor fi niște coji uscate, în loc de pâine adevărată. În măsura în care Domnul Isus este propovăduit ca Acela ce stă pe un scaun de

domnie înalt și glorios, El devine mântuire pentru fiii oamenilor. Un Hristos mic înseamnă o Evanghelie mică, însă adevărata Evanghelie este Evanghelia slavei lui Hristos.

Fragment dintr-o predică rostită în dimineața Zilei Domnului din
31 martie 1889, la Metropolitan Tabernacle, Newington

* * *

Charles H. Spurgeon (1834-1892): influent predicator baptist englez; s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia.

DRAGOSTEA LUI HRISTOS

Octavius Winslow (1808-1878)

Dragostea lui Hristos nu are asemănare. Pentru a înțelege acest lucru vom folosi contrastul. Dumnezeu, care este dragoste (1 Ioan 4:8), este Autorul oricărei iubiri omenești. Dragostea este creația dumnezeirii, coborâtă din cer, reflectarea lui Dumnezeu. De aceea, omul al cărui suflet este cel mai plin de dragoste divină este cel mai asemănător lui Dumnezeu. Chiar dacă umanitatea noastră este paralizată de cădere și contaminată de păcat, inima omului este încă acel cămin al dragostei în forme foarte frumoase și curate. Este imposibil să privim la rezultatele ei fără a fi impresionați profund. Cine poate să reziste, de exemplu, în prezența dragostei unei mame și să nu fie uimit de demnitatea acesteia, să nu fie cucerit de puterea ei și înmuiat de blândețea ei? Totuși, există o dragoste care o egalează și o depășește pe aceasta, o dragoste care excelează în toate formele ei –dragostea lui Hristos! Haideți să le punem în contrast. Dacă am alege dintre diferitele relații ale vieții pe cea mai apropiată și mai dragă, dacă am alege dintre ele forma de exprimare cea mai profundă, mai curată și mai autentică a dragostei pe care pieptul omului ar putea să o producă cu cea mai mare intensitate, stârnind cele mai generoase și mai nobile fapte, dând naștere unor exprimări blânde și impresionante, unor sacrificii costisitoare și prețioase, și dacă am pune-o laolaltă

cu dragostea divină care ne-a ales, dragostea care ne înmoaie inimile, dragostea care nu încetează să se manifeste și ale cărei accente nu se schimbă niciodată, a cărei căldură nu se răcește niciodată și a cărei mână nu se retrage nicicând – ea este „dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3:19). Acesta este opusul direct al egoismului. Dragostea lui Hristos este unică în „istoria iubirii” pentru că este cea mai divină, cea mai sfântă și cea mai puternică dintre toate formele dragostei – inegalabilă, fără seamăn și nedepășită în putere. O! Dragostea Lui Hristos este incomparabilă! Iată care sunt trăsăturile ei:

1. Dragostea lui Hristos este o dragoste *revelatoare*.

Ea ridică vălul de pe inima lui Dumnezeu și îmi arată felul în care acea inimă mă iubește. Dacă nu ar fi existat dragostea Mântuitorului meu aici, pe pământ, n-aș fi cunoscut nimic din dragostea Tatălui meu din ceruri. Sufletul care crede și se pocăiește, care simte pulsul blând și bun al dragostei lui Hristos tresărind în pieptul lui, știe mai multe despre inima lui Dumnezeu, vede mai mult din gloria lui Dumnezeu și înțelege mai mult din caracterul lui Dumnezeu decât dacă pământul, cerul și marea ar fi adunat toate minunățiile lor și le-ar fi pus la picioarele lui.

2. Dragostea lui Hristos este o dragoste care se revărsă asupra unor oameni nevrednici. Dragostea lui Hristos este fără egal și în acest sens. Dacă mergi la Betlem și privești starea Lui smerită, și dacă te vei întoarce, oprindu-

te pentru o clipă la Ghetsimani și privind de la întristarea ei, apoi îți vei continua calea către Calvar și vei vedea rușinea prin care Hristos a trecut, blestemul, întunericul, abandonul, torturile și acel val purpuriu de la cruce, vei putea vedea cât de jos s-a coborât dragostea lui Hristos. Și ea încă se revarsă și astăzi! Ea se revarsă în toate circumstanțele tale. Poți ști că nu există nori de vinovăție care să nu poată fi alungați, că nu există presiune a păcatului care să nu poată fi ușurată, că nu există lovituri și răni care să nu fie vindecate, că nu există profunzimi ale întristării unde ea să nu ajungă, și locuri de singurătate și pustietate unde să nu fii întâmpinat de ea cu lumină și bucurie. Dacă există vreo casă de pe pământ unde dragostea lui Hristos iubește cel mai mult să locuiască, unde o vei găsi cel mai adesea, unde o vei întâlni întotdeauna? Aceasta este inima – inima zdrobită, frântă și smerită din cauza păcatului!

3. Dragostea lui Hristos este o dragoste jertfitoare de Sine. „Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu” (Efeseni 5:2). Ce viață sânguincioasă a fost viața Lui, ce moarte în suferință a fost moartea Lui, și toate acestea nu au fost decât expresii ale revărsării dragostei Sale. El a ascultat de fiecare poruncă a Legii pe care noi o încălcasem și a îndurat fiecare pedeapsă a dreptății divine ce trebuia îndreptată către noi. Calea care L-a condus pe Hristos de la Betleem la Calvar L-a lovit în drumul Său prin scenele umilinței și ale insultelor,

ale încercării și lipsurilor, prin furtuna care devenea tot mai întunecată, prin tunetele care creșteau în intensitate și prin fulgerele care erau tot mai străpungătoare, până când grozăviile de pe calea pe care El a mers au înconjurat crucea și L-au zdrobit pe Fiul lui Dumnezeu! O, ce uimitoare este dragostea lui Hristos! Ce ar fi putut face mai mult? Până la ce adâncimi ale umilinței ar fi putut să Se coboare? Ce întristare mai întunecată ar fi putut să îndure? Unde s-a auzit ca vreo altă cruce să își lovească în felul acesta victima sau să ilustreze o astfel de iubire?

4. Dragostea lui Hristos nu are seamăn în caracterul ei iertător. Un element esențial al iubirii adevărate ține de iertarea rănilor făcute. Nu putem vedea felul în care dragostea poate exista în același moment și în același piept cu o atitudine neiertătoare, imposibil de înduplecat și de convins. Dragostea reală este atât de unică și atât de înaltă, atât de duhovnicească în natura și trăsăturile ei, încât nu putem concepe că ea poate exista în alianță cu alte sentimente decât cele care înobilează și înalță sufletul. Egoismul, răutatea, răzbunarea, lipsa de dragoste și toată vorbirea rea sunt patimi ale umanității noastre căzute și depravate, fiind degradante și vrednice de dispreț. Este imposibil ca acestea să existe chiar și pentru o clipă în aceeași atmosferă în care există dragostea autentică.

Totuși, înaintea noastră stă o formă mai profundă, o întruchipare și un model mai sublim al dragostei, anume în

dragostea lui Dumnezeu care se manifestă în Isus Hristos. Dumnezeu nu poate să iubească – vorbim cu reverență – dar să nu ierte. Cei pe care Dumnezeu îi iubește, El îi iartă. Faptul că Dumnezeu îl privește pe fiecare individ al rasei omenști decăzute cu o atitudine de bunăvoință este unul neîn-doielnic: „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti” (Matei 5:45), dar cei către care se îndreaptă dragostea lui Dumnezeu, dragostea Lui veșnică, specială și răscumpărătoare, au parte în aceeași măsură de iertarea plină de har, completă și veșnică a tuturor păcatelor lor. Dumnezeu nu ar putea să iubească o ființă și să o arunce în mâinile unei dreptăți reci și răzbunătoare. Dragostea divină nu va pierde niciodată nici cel pe cel mai de jos și neînsemnat obiect al afecțiunii ei.

Cititorule, dacă simți că Îl iubești pe Dumnezeu, chiar dacă dragostea ta nu este decât ca un picur de apă, ca o licărire slabă, fii sigur de acest lucru: Dumnezeu te-a iubit mai întâi (1 Ioan 4:19) și, pentru că te-a iubit, te-a și iertat, și te va ocroti până vei ajunge în Împărăția Lui veșnică, așa încât să privești gloria Lui și să te bucuri veșnic de prezența Sa.

Aș vrea să repet această remarcă: nu există dragoste atât de iertătoare precum dragostea lui Hristos. O dragoste omenească poate să ezite pentru o clipă și să se răcească, poate să insiste asupra lucrurilor rele ce i-au fost făcute, asupra răniilor ce a avut-o de suportat, și rana să îi sângereze încă.

În tăcerea ei, dragostea poate exprima tonurile unei tristeți de nedescris, poate vorbi despre încrederea trădată, despre sentimentele zdrobite, despre prietenia disprețuită, astfel că ea poate fi în imposibilitatea de a se întoarce către răufăcător pentru a-l îmbrățișa, ca atunci când cel ce a săvârșit răul este iertat și ofensa este uitată. Dar nu așa stau lucrurile în cazul lui Isus! El a anulat, a distrus complet, a șters fiecare umbră a umbrei păcatelor poporului Său, astfel că ele sunt uitate complet. „Atunci Petru s-a apropiat de El, și I-a zis: ‚Doamne de câte ori să-l iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?’ Isus i-a zis: ‚Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte’” (Matei 18:21-22).

Dragă cititorule, pune în contrast această dragoste – ucenicul iertat și Mântuitorul care iartă – și apoi exclamă: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea, și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea” (Mica 7:18).

Nu există dragoste atât de blândă, atât de răbdătoare și atât de îndurătoare cum este dragostea lui Hristos. Noi am pus-o adeseori sub semnul îndoielii, am rănit-o, am uitat de ea și ne-am întors de fiecare dată la ea cu lacrimi, mărturisire și smerenie, descoperind-o totdeauna neschimbată, așa cum este natura lui Hristos. Ea ne-a suportat cu îndoielile noastre, a fost tăcută sub asaltul murmurului nostru, a acoperit neputințele noastre și s-a interpus de mii de ori între

noi și vrăjmașul nostru nevăzut și imposibil de împăcat. Ea nu a scăzut odată cu ezitățile noastre, nu a înghețat odată cu răceala noastră și nu ne-a acuzat de rătăcirile noastre, ci ne-a însoțit zi de zi și clipă de clipă, chiar și atunci când am umblat pe căile noastre rătăcitoare și unduite, stând împrejurul nostru cu o prezență care ne-a încercuit cu pavăza ei divină, pavăză imposibil de străpuns.

Cu adevărat, dragostea lui Hristos nu are seamăn!

* * *

Fragment din lucrarea *None Like Christ* (New York: Anson D. F. Randolph, 1868), p. 28-40

* * *

Octavius Winslow (1808-1878): important păstor evanghelic și autor creștin; s-a născut la Pentonville, Anglia.

* * *

După cum fiecare genunchi trebuie să se plece în fața stăpânirii lui Hristos, fiecare limbă trebuie să mărturisească faptul că Isus este Domnul. (1) Diavolii și oamenii răi vor fi forțați să recunoască în final puterea lui Hristos, acea autoritate împotriva căreia s-au răzvrătit dintotdeauna. Așa cum au exclamat faraon și egiptenii, „Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul Se luptă pentru el împotriva noastră” (Exod 14:25), la fel vor fugi într-o zi toți păcătoșii împietriți din prezența lui Hristos și vor striga la munți să îi adăpostească de „mânia Mielului” (Apocalipsa 6:16). Toți vrăjmașii neîmpăcați ai lui Hristos vor fi forțați să spună, ca și blestematul apostat Iulian, prin scrâșnetele dinților lor: „M-ai biruit, o, Galileanule”. (2)

Toți sfinții și îngerii Îl vor recunoaște cu un singur glas și Îl vor lăuda pe Isus Hristos, Cel ce este Domnul, Domnul lor. Ei Îl vor recunoaște ca Domnul, Creatorul și Mântuitorul lor, și vor striga „Osana” înaintea Lui! Ei Îl vor recunoaște ca Domnul și Suveranul lor, și își vor arunca cununile la picioarele Lui, cântându-I veșnice Aleluia: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5:12-13). – *William Taylor*

SLUJIRILE LUI HRISTOS

John Flavel (c. 1630-1691)

Ce slujiri împlinește Hristos ca Răscumpărător al nostru?

În această calitate, Hristos face lucrarea unui Profet, a unui Preot și a unui Împărat, atât în starea Lui de smerire cât și în cea de înălțare.

1. Care sunt stările și condițiile în care se găsește Răscumpărătorul nostru? Stările lui Hristos, potrivit planului biblic, comportă două aspecte, anume starea Sa de smerire și starea Sa de înălțare: „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2:8-9).

2. Care sunt slujirile lui Hristos în aceste stări? Hristos face o slujire care comportă trei calități ale Sale, anume acelea de Profet, Preot și Împărat.

3. De ce Își însușește Hristos toate aceste trei slujiri și calități? Pentru că ele sunt toate necesare spre mântuirea noastră și beneficiem de fiecare dintre ele: „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30).

4. Poate vreun om să Îl primească pe Hristos într-una dintre slujirile Lui, dar nu și în celelalte? Nu. Oricine are vreun beneficiu din vreuna dintre slujirile Lui trebuie să Îl primească în toate: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 5:31).

5. Ce legătură există între slujirile lui Hristos și promisiunile făcute de El? Promisiunile decurg din slujirile acestea, ca și cum ele ar fi izvorul lor: „făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt ,da'... și ,Amin” (2 Corinteni 1:20).

6. Ce promisiuni izvorăsc din lucrarea Sa profetică? Din lucrarea profetică a lui Hristos decurg toate promisiunile iluminării, călăuzirii și învățării noastre.

7. Ce promisiuni decurg din lucrarea Lui preoțească? Din ea decurg toate promisiunile iertării și păcii noastre.

8. Ce promisiuni decurg din lucrarea împărătească a lui Hristos? Din ea decurg toate promisiunile ocrotirii, protecției și eliberării noastre.

9. Care este prima învățătură legată de slujirile Lui? Din aceste slujiri învățăm despre caracterul complet a tot ceea ce Hristos este și a făcut pentru a acoperi nevoile popoului Său: „Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri” (Coloseni 2:10).

10. Care este a doua învățătură? Învățăm de aici despre nebunia și ticăloșia tuturor acelor ipocriți care pretind credința în Hristos, dar care nu cred revelația deplină a Lui făcută în Scriptură, adică spun că se încred în Hristos ca Mântuitor, dar nu și ca Domn.

11. Care este a treia învățătură? Învățăm de aici despre demnitatea unică a Domnului Isus, căci nimeni altcineva nu a făcut aceste slujiri și nu a avut aceste calități.

12. Care este ultima învățătură? Învățăm de aici că exersarea credinței este o acțiune care necesită atenție și gândire profundă.

Cum împlinește Hristos slujba de Profet? Hristos realizează slujba de Profet prin a ne descoperi care este voia lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră, prin Cuvântul Său și prin Duhul Sfânt.

1. Ce implică slujirea profetică a lui Hristos? Ea vorbește implicit despre starea de ignoranță și orbire naturală a omului: „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2:14).

2. Ce altceva implică ea? Slujirea profetică a lui Hristos implică faptul că El este originea și izvorul exclusiv al luminii care ne călăuzește spre mântuire: „Căci Dumnezeu, care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile,

pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6-7).

3. Cum îi învață Hristos pe oameni voia lui Dumnezeu? El face acest lucru prin revelarea sau descoperirea ei *exterioră*: „Moise le-a zis părinților noștri: ‚Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune” (Faptele Apostolilor 3:22), dar și prin iluminarea *interioară*: „Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24:45).

4. Ce nevoie mai este atunci pentru slujba făcută de om? Ea este foarte necesară, căci Hristos a rânduit slujitori ca instrumente prin care El ne va transmite învățătura Lui: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:11-12); „ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Faptele Apostolilor 26:18).

5. Este posibil ca vreun om să cunoască voia lui Dumnezeu fără învățăturile lui Hristos? Nu, chiar dacă o cunoștință comună poate fi obținută pe calea revelației naturale, căci aceasta nu este mântuitoare: „În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: ‚Te laud, Tată, Doamne al cerului și al

pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor” (Matei 11:25).

6. Cum a fost rânduit Hristos la această slujire? Avem în acest sens Cuvântul scris al lui Dumnezeu: „Moise le-a zis părinților noștri: ‚Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune” (Faptele Apostolilor 3:22).

7. Care este prima implicație de aici? Nimeni nu trebuie să fie descurajat atunci când își descoperă slăbiciunea naturală, dacă Hristos este Învățătorul lui: „În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: ‚Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor” (Matei 11:25). „Mărturia Domnului este adevărată și îi dă înțelepciune celui neștiutor” (Psalmul 19:7).

8. Care este a doua implicație? A doua implicație este că există o judecată înfricoșată pentru cei care sunt orbi spiritual, chiar dacă au parte de predicarea Evangheliei: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:3-4).

9. Care este a treia implicație? Rugăciunea este cel mai bun mijloc pentru a obține cunoașterea mântuitoare a lui

Dumnezeu: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1:5).

10. Care este ultima implicație? Învățăm de aici că perfecțiunea transcendentă a cunoștinței lui Hristos este superioară oricărei alte cunoașteri: „Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu” (Filipeni 3:8).

Cum realizează Hristos slujba de Preot? Hristos realizează slujba de Preot prin faptul că S-a dat pe Sine odată pentru totdeauna ca jertfă pentru a împlini dreptatea divină și pentru a face pace între noi și Dumnezeu, dar și prin mijlocirea Lui continuă pentru noi.

1. Care este sensul general al preoției lui Hristos? Preoția lui Hristos se referă în principal la slujba Sa de acoperire a vinovăției păcatelor noastre prin jertfirea de Sine și prin a obține favoarea lui Dumnezeu pentru noi: „să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1:20).

2. Care sunt părțile componente ale slujbei preoțești a lui Hristos? Ea are două părți. În cadrul *primeia*, este vorba despre aducerea Sa ca jertfă înaintea lui Dumnezeu: „cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să Îi slujiți Dumnezeului

cel viu” (Evrei 9:14). În cadrul celei de-a *doua*, este vorba despre mijlocirea Lui pentru noi: „De aceea [El] și poate să îi mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25).

3. Care este obiectivul jertfei lui Hristos? Scopul ei, fiind adusă lui Dumnezeu, a fost acela de a satisface dreptatea lui Dumnezeu: „Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui” (Romani 3:25). În ceea ce îi privește pe oameni, jertfirea Lui a avut ca obiectiv ștergerea păcatelor lor: „fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:26).

4. Care este prima diferență dintre Hristos și alți preoți? Ceilalți preoți aduceau ca jertfă sângele animalelor, pe când Hristos a jertfit propriul sânge: El „a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 9:12).

5. Care este a doua diferență? Ceilalți preoți aduceau multe jertfe, pe când Hristos a desăvârșit totul printr-o singură jertfă: „Căci printr-o singură jertfă El i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:14).

6. În ce a constat jertfa pe care Hristos a adus-o înaintea lui Dumnezeu? El adus trupul Său înaintea lui Dumnezeu: „Prin această ‚voie’ am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10:10); și sufletul Său: „Își va da viața ca jertfă pentru păcat” (Isaia 53:10).

7. În ce fel se poate vedea eficacitatea acestei jertfe? Eficacitatea jertfei lui Hristos poate fi demonstrată dacă observăm Persoana divină în care au fost alăturate acel suflet și acel trup care au fost jertfite: „păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Faptele Apostolilor 20:28).

8. Care este prima implicație a acestui fapt? De aici rezultă că cei credincioși sunt achitați prin Hristos de toate păcatele lor: „oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile” (Faptele Apostolilor 13:39).

9. Care este a doua implicație? Tot așa, rezultă de aici că este un lucru înfricoșător să cazi în mâinile unui Dumnezeu absolut drept: „Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce i se va face celui uscat?” (Luca 23:31).

10. Care este a treia implicație? Este imposibil ca omul să facă ispășire înaintea lui Dumnezeu pentru păcatele sale: „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?” (Psalmul 130:3).

11. Care este ultima implicație? Rezultă de aici că doar religia creștină poate să aducă pacea în conștiință: „cu cât

mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să Îi slujiți Dumnezeului cel viu” (Evrei 9:14).

Cum realizează Hristos slujba de Împărat? Hristos realizează slujba de Împărat prin a fi Stăpân peste noi, prin a domni și a ne apăra, și prin a-i înfrâna și învinge pe toți vrăjmașii Lui și ai noștri.

1. Care sunt manifestările Împărăției lui Hristos? Împărăția lui Hristos comportă două aspecte. În primul rând, este *interioară*, în sufletele oamenilor: „iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17:21). În al doilea rând, ea se extinde în *exterior*, peste toată lumea: „El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile” (Efeseni 1:22).

2. Care este obiectivul Împărăției providențiale a lui Hristos? Obiectivul este binele și mântuirea Bisericii: „după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să le dea viața veșnică tuturor acelora, pe care I i-ai dat Tu” (Ioan 17:2).

3. În ce fel își exercită Hristos puterea Sa împărățească? El face acest lucru prin înfrânarea vrăjmașilor Lui și ai poporului Său: „omul Te laudă chiar și în mânia lui, când Te îmbraci cu toată urgia Ta” (Psalmul 76:10).

4. Cum altfel se mai manifestă ea? Puterea regală a lui Hristos se mai manifestă și prin protejarea Bisericii Sale de

toți vrăjmașii ei: „Moise a zis: „Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată și pentru ce nu se mistuie rugul” (Exod 3:3).

5. Care sunt instrumentele pe care Hristos le folosește? Hristos se folosește în primul rând de îngeri, care sunt duhuri care Îl slujesc: „Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1:14). Ba mai mult, Hristos se poate folosi de oameni, chiar și de cei mai răi dintre ei, și chiar de elementele naturii: „Dar pământul i-a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura, și a înghițit râul, pe care-l aruncase balaurul din gură” (Apocalipsa 12:16).

6. În ce modalitate stăpânește Hristos peste lume? El stăpânește peste această lume prin puterea Sa supremă: „Pe haină și pe coapsă avea scris Numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19:16). De asemenea, El stăpânește peste ea cu o înțelepciune perfectă: „În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceleia, care face toate după sfatul voii Sale” (Efeseni 1:11).

7. Ce învățăm din aceste adevăruri? Învățăm că Biserica este mântuită în ciuda tuturor pericolelor la care este expusă: „Căci Eu sunt cu tine, zice Domnul, ca să te izbăvesc; voi nimici pe toate neamurile printre care te-am risipit, dar pe tine nu te voi nimici; te voi pedepsi cu dreptate, nu pot să te las nepedepsit” (Ieremia 30:11).

8. Care este a doua învățătură? Învățăm de asemenea că cei evlavioși pot să își pună cu siguranță încredere în grija lui Hristos: „Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să îi sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui” (2 Cronici 16:9).

9. Care este a treia învățătură? Aceasta este că toate comploturile puse la cale împotriva Bisericii vor ajunge să fie cu siguranță deșuate și învinse: „orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere” (Isaia 54:17).

10. Care este a patra învățătură? Aceste adevăruri le dau sfinților nădejde deplină în toate circumstanțele în care ei se găsesc: „pe de altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8:28).

11. Care este ultima concluzie? Rezultă de aici că nu ar trebui să fim înrobiți de frica de oameni: „Eu, Eu vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor, și de fiul omului, care trece ca iarba?” (Isaia 51:12).

* * *

Fragment din lucrarea „An Exposition of the Assembly’s Shorter Catechism” din *The Whole Works of the Reverend John Flavel*,
Vol. 6, p. 181-186.

* * *

John Flavel (c. 1630-1691): predicator presbiterian englez; s-a născut la Bromagrove, Worcester, Anglia.

* * *

Mijlocul prin care ochiul spiritual privește la gloria lui Hristos este credința. Până în clipa când Duhul cel veșnic pune acest principiu de viață puternic în suflet, ea este o glorie ascunsă... Dacă un om nu vede gloria lui Hristos, nu ezităm să spunem despre el că, în ciuda tuturor celorlalte lucruri care par spirituale în legătură cu el, acel om este totalmente orb, fiind străin de harul Duhului Sfânt care aduce lumină în suflet. Pentru a vedea gloria Răscumpărătorului, ochiul trebuie să fie spiritual, căci un obiect spiritual poate fi văzut doar de un organ spiritual. De aceea, apostolul se roagă în numele creștinilor efeseni „ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii” (Efeseni 1:17-18). – *Octavius Winslow*

SMERIREA LUI HRISTOS

William S. Plumer (1802-1880)

În ceea ce privește smerirea⁴ Mântuitorului nostru, limbajul Scripturii este unul categoric: El „S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:7-8). Aceasta este o vedere generală asupra smeririi Domnului, lucru care a fost și va rămâne pe veci subiectul uimirii și al cântării îngerilor și oamenilor răscumparați. Toată istoria Domnului nostru de pe pământ a fost o serie de acțiuni de smerire și golire de Sine ale Lui.

Vreau să începem studiul acesta cu circumstanțele smerite în care El a venit în această lume. Soțul mamei Sale era un meșteșugar, și se presupune în mod obișnuit că el era tâmplar (Matei 13:55). Atât Iosif cât și mama lui Isus erau descendenți din familia lui David (Luca 2:4). Totuși, familia Lui ajunsese într-o stare atât de neînsemnată în Israel, încât atunci când Iosif și Maria au sosit la Betleem, genealogia lor davidică nu le-a atras niciun fel de atenție sau favoruri din partea altora, ci au trebuit să locuiască într-o încăpere construită pentru animale. Acela a fost locul în care mama Domnului nostru

---

⁴ **smerire** – supunerea ascultătoare a lui Isus față de Tatăl, așa cum a fost manifestată în viața Lui trupească.

a dat naștere copilului ei, unde L-au învelit în scutece și L-au așezat într-un staul, pentru că nu exista loc pentru ei la casa de poposire (Luca 2:7). La vremea când L-au adus pentru a-L prezenta înaintea lui Dumnezeu la templu, jertfa pe care ei au adus-o a fost jertfa celor mai săraci: „o pereche de turturele sau doi pui de porumbei” (Luca 2:24). Legea lui Moise le permitea oamenilor să aducă acea jertfă în cazul în care nu puteau „să aducă un miel” (Levitic 12:8). Astfel, femeia care s-a bucurat de un har special între femei era una ce trăia în sărăcie profundă, fiind neglijată de ceilalți. Primul ei născut a moștenit această stare. N-am auzit de vreun alt copil să se fi născut într-un staul, decât de pruncul sfânt Isus.

La nașterea Lui, Domnul nostru a avut asupra Sa toate slăbiciunile prunciei. El a fost la fel de neajutorat și dependent de părinții Lui ca toți ceilalți copii. Istoria inspirată ne spune că El „creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52). Astfel, Isus a avut parte de toate greutățile copilăriei.

Imediat ce Irod cel Mare a auzit despre nașterea Lui, fiind un om crud și sângeeros, și-a pus în gând să Îl omoare. El a ucis toți copiii din acea parte a țării, cu speranța că Îl va distruge în mod cert și pe Isus. Ca urmare a avertismentului venit la timp din partea lui Dumnezeu, Pruncul mântuitor a fost salvat de răul acesta, dar a fost salvat doar prin faptul că părinții L-au luat și au fugit în Egipt, acel Egipt, acea „Rahav” și acel „Leviatan” al Scripturii. Oamenii cruzi, idolatri

și degradați ai acelei țări aveau o ură ereditară și îndelungă împotriva iudeilor, dar acum țara lor era un azil mai sigur pentru această binecuvântată familie decât ar fi fost orice oraș sau sat din Iudeea. La întoarcerea lor din Egipt, ei s-au stabilit în Nazaret. Într-un fel, acest loc avea o reputație proastă. Chiar și Natanael, omul lipsit de viclenie, a mărturisit aversiunea răspândită printre evrei când a spus: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1:46). Isus Și-a petrecut majoritatea vieții în Nazaret, până la vârsta de 30 de ani. Nazaretul nu este menționat niciodată în Vechiul Testament, nici măcar de către Josephus⁵. Profetia spune că Hristos avea să fie „disprețuit și părăsit de oameni” (Isaia 53:3)...Nazaretul era cunoscut cel mai probabil pentru ferocitatea și brutalitatea locuitorilor lui (Luca 4:16-30). El nu era locul unde să fi existat vreo școală faimoasă. Ca loc de rezidență, a avut avantajul că era retras, dar poziția lui geografică a fost cu totul deosebită. Domnul nostru a locuit aici și a avut aceeași ocupație ca și Iosif, căci concetățenii Lui spuneau: „Nu este acesta tâmplarul, feciorul Mariei?” (Marcu 6:3). Dacă a existat vreo școală la Nazaret, Isus nu pare să fi urmat această școală, căci evreii au spus: „Cum are omul acesta învățatură, căci n-a învățat niciodată?” (Ioan 7:15).

O altă parte a smeririi lui Hristos a constat în ispitirea Lui (Evrei 2:18; 4:15). Este adevărat însă că prințul acestei lumi nu a găsit nimic de învinuit la El (Ioan 14:30). În sufletul

---

⁵ Titus Flavius Josephus (37 - c. 100 d.Hr.) - istoric romano-iudeu din primul secol.

Lui sfânt n-a existat nimic care să fie aprins prin săgețile înfocate ale Satanei, dar se poate ca Isus să fi fost umplut de repulsie atunci când I s-au făcut sugestii atât de murdare. Atât cât cunoaștem, primul Său mare conflict cu vrăjmașul a fost dus în pustie și a ținut 40 de zile (Luca 4:2). Hristos era pe punctul de a-Și începe lucrarea publică, și se retrăsese în pustie, având cele mai bune dorințe de a intra în părtășie cu Dumnezeu. Totuși, Satana a încercat continuu să Îl deranjeze. Ispita a fost din ce în ce mai rea. Vrăjmașul L-a ispitit să folosească puterea Sa miraculoasă pentru a-Și dovedi dumnezeirea înaintea Satanei și pentru a-Și satisface foamea, pentru că nu mâncase nimic de 40 de zile. Tot așa, cel rău L-a ispitit pe Domnul să acționeze greșit prin a Se arunca de pe creasta templului. În final, cel rău I-a oferit Domnului averi mari și onoruri deosebite, împărățiile acestei lumi și slava acestora, dacă Domnul ar fi consimțit să facă un singur act de idolatrie. Nu mică a fost puterea acestor atacuri lansate asupra lui Hristos în momentele Sale de solitudine. Chiar dacă fiecare asalt a fost un eșec total, diavolul s-a îndepărtat de El doar pentru o vreme (Luca 4:13). Mântuitorul a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar a fost fără păcat (Evrei 4:15).

Așa cum S-a născut, Isus a trăit și a murit sărac. El a spus că „vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul” (Matei 8:20). În decursul lucrării Sale, se pare că El a trăit în mare parte din dărnicia unor femei sărace și evlavioase. El a cunoscut bine

ce înseamnă să suferi de foame și de lipsuri. Când I s-a cerut să plătească o taxă, chiar dacă pentru El și pentru Petru aceasta era de un ban, n-a putut să o plătească fără a face o minune.

Un alt element al smeririi lui Hristos a fost că El a avut de suferit în această lume. El a fost „omul durerii” (Isaia 53:3) mai mult decât orice om care a trăit vreodată. El a fost expus dezamăgirii, durerii, anxietății, relelor altora, conștientizării lipsei de mulțumire din partea oamenilor, ca și durerilor ce rezultă din nepăsarea unora și ignorarea tuturor principiilor prieteniei. Sufletul Său sfânt a fost umplut de durere când a fost respins cu toată cruzimea. „El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:10-11). Niciunul dintre împărații acestei lumi nu L-a cunoscut (1 Corinteni 2:8). „Era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă” (Isaia 53:3). Nenumăratele vorbe rele care I-au fost aduse trebuie să Îl fi străpuns adânc. Oamenii orașului unde El crescuse au fost atât de ofensați de la prima Sa predică în sinagogă, încât au încercat să Îi ia viața prin a-L arunca de pe o stâncă înaltă (Luca 4:16-30). Când El spus că exista de dinainte de Avraam, evreii au ridicat pietre pentru a le arunca asupra Lui (Ioan 8:59). După ce a salvat doi oameni din cele mai înfricoșătoare chinuri, și după ce s-au pierdut câțiva porci, întreaga cetate a gherghesenilor „L-au rugat să plece din ținutul lor” (Matei 8:34).

Ei au preferat mai degrabă să stea în mijlocul porcilor și a oamenilor demonizați, în loc să-L aibă pe Prințul păcii. După aceea, la momentul judecării Lui, evreii au strigat: „Ia-L, ia-L” (Ioan 19:15). Aceștia au preferat ca un criminal să fie eliberat în comunitatea lor, decât ca Fiul lui Dumnezeu să le predice în continuare învățăturile Sale cerești. Strigătul lor a fost „nu pe El, ci pe Baraba” (Ioan 18:40). În decursul întregii Sale lucrări, liderii religioși care Îl dușmăneau au negat că Dumnezeu Îl trimisese (Ioan 10:24-26), deși nu a existat vreodată o lucrare atât de bine atestată ca fiind divină. Niciodată n-au fost întâlnite atâtea dovezi divine care să fie tratate cu atâta răutate.

Niciodată nu au fost folosite atâtea nume și epitete jig-nitoare asupra cuiva. Vrajmașii Lui au spus că El era un amăgitor (Ioan 7:12), un lacom de mâncare și un băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor (Matei 11:19). Ei au spus că El ar fi fost în tovărășie cu prințul diavolilor și că ar fi făcut minuni cu puterea Satanei. Mai presus de orice, El a avut de îndurat împotrivirea păcătoșilor (Evrei 12:3). Aceste lucruri nu au fost lipsite de efectele lor înfricoșate asupra naturii Sale rafinate și blânde. „Atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor” (Isaia 52:14). Vorbind în Numele Lui, profetul a spus: „Ocara îmi rupe inima, și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc niciunul” (Psalmul 69:20). Același profet spusese în

altă parte tot în Numele Lui: „Dar eu sunt vierme, nu om, am ajuns de ocara oamenilor și disprețuit de popor. Toți cei ce mă văd își bat joc de mine, își deschid gura, dau din cap” (Psalmul 22:6-7).

Istoria rasei noastre nu ne oferă vreun egal în ce privește lipsa compasiunii noastre față de omul aflat în suferințe grele cum este istoria lui Isus. Niciun fel de batjocură și niciun fel de jignire nu au părut să fie indecente din partea vrăjmașilor Lui, în mijlocul agoniilor Sale (Matei 27:40-43). În cea mai mare dintre încercările Sale, când avea nevoie deosebită de slujirea prietenilor Lui, „toți ucenicii L-au părăsit și au fugit” (Matei 26:56). Până și cel mai curajos dintre toți ucenicii Lui s-a lepădat de trei ori de El, și chiar cu blesteme și jurăminte (Marcu 14:71). N-a existat vreo privire a unui prieten care să stârnească atâta surpriză, regret și muștrare ca atunci când Hristos a privit la Petru, după ce a cântat cocoșul.

De El nu s-a lepădat doar un ucenic, ci a fost trădat de un altul într-o manieră plină de ipocrizie crasă, chiar cu un sărut (Luca 22:48). Motivul general al trădării Sale a fost depravarea lui Iuda. Motivul special a fost lăcomia lui. Totuși, fiul pierzării L-a vândut pentru banala sumă de 30 de arginți, suma stabilită prin Legea lui Moise ca preț al unui sclav, preț ce trebuia plătit stăpânului său dacă robul i-ar fi murit fiind lovit de vita vecinului (Exod 21:32). Vorbind profetic despre această sumă, Zaharia o denuțește ironic “prețul scump”. El

a aruncat această sumă în visteria Casei Domnului printr-un gest de batjocură (Zaharia 11:13).

Un alt element în smerirea Domnului nostru a fost caracterul mărturiei adusă la judecata Lui. Martorii au fost toți mituiți. Evreii „căutau vreo mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, ca să-L poată omori. Dar n-au găsit niciuna, măcar că s-au înfățișat mulți martori mincinoși” (Matei 26:59-60). Altfel spus, Legea cerea existența a doi oameni care să aibă aceeași mărturie, iar preoții n-au fost capabili să găsească doi oameni care să spună același lucru. „La urmă au venit doi, și au spus: Acesta a zis: „Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu și să-l zidesc iarăși în trei zile” (Matei 26:60-61). Acești martori au mințit, fiindcă nu au Îl auziseră spună nimic despre distrugerea templului, iar ceea ce El a spus a fost foarte diferit de pretențiile lor. „Stricați Templul acesta” – adică ucideți acest trup – „și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 2:19). Acuzația adusă a fost absurdă și stupidă, după cum a fost și mincinoasă. Nu este de mirare că Isus i-a ignorat și nu a răspuns nimic. Iudeii au simțit că nu aduseseră o acuzație gravă, așa încât au încercat să smulgă de la El mărturisirea că era Hristosul, Fiul Celui binecuvântat. Domnul nostru a considerat că acesta era un moment potrivit să vorbească, clipă în care a făcut acea „frumoasă mărturisire” (1 Timotei 6:13), care a fost de atunci încoace atât de prețioasă pentru Biserică. El a spus că era Hristosul.

Tratamentul din partea judecătorului a fost o sursă de smerire profundă a lui Isus, fiind de altfel dezonorant pentru Pilat. Dacă credem istoria, Pilat era un monstru de avariție, cruzime, încăpățănare și comportament perfid. Anterior, el se aruncase asupra unor sârmani galileeni și îi măcelărise în timp ce își aduceau jertfele, amestecând sângele lor cu sângele jertfelor (Luca 13:1). Nici respectul pentru viață și nici seriozitatea religiei nu puteau să îl frâneze. El a mărturisit în mod repetat că Isus nu încălcase nicio lege, că nu comisese nicio infracțiune. Soția lui Pilat îl avertizase să nu aibă nimic împotriva acestui Om neprihănit, dar el știa că marii preoți Îl dăduseră pe Isus în mâna lui din invidie. Totuși, el s-a temut că avea să își piardă locul și funcția dacă nu pronunța sentința dorită de aceștia asupra lui Isus. În loc să se supună convingerilor sale clare, el a plecat urechea la vrăjmașii răi ai Celui ce suferea nevinovat și care se găsea înaintea lui, întrebându-i ce sentință ar dori să Îi aplice (Matei 27:18-19, 24; Ioan 19:12-16). Înainte de a se supune violenței mulțimii adunată în jurul scaunului său de judecată, această creatură mercenară și nestatornică a făcut un firav efort de a-i convinge pe iudei de faptul că Prizonierul aflat înaintea lui n-ar fi trebuit să moară, spunând: „Dar ce rău a făcut?” (Matei 27:23). Odată eșuată această încercare, el s-a gândit să își salveze popularitatea și să salveze viața lui Isus prin a lucra la simpatiile lor. Astfel, L-a dat pe Isus să fie biciuit. Aceasta a fost o pedeapsă înfricoșătoare. Spatele I-a fost dezgolit,

brațele erau întinse în sus, iar biciul era mânăuit prima dată cu mâna dreaptă, apoi cu mâna stângă. Adesea oamenii leșinau văzând chinurile celor care erau astfel pedepsiți. Toate acestea fuseseră prevăzute de profetul evanghelic: „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări” (Isaia 50:6). Însă aceste lucruri nu au avut niciun efect în a stinge mânia mulțimii înrăite. Mai mult, chinurile Lui nu au stârnit nicio acțiune dreaptă în mintea judecătorului. Astfel, el a ordonat ca Victima sa nevinovată să fie răstignită (Matei 27:26). Adesea se pune întrebarea aceasta: Ce s-a întâmplat cu Pilat? Crimele sale în rândul galileenilor și alte acte asemănătoare de violență probabil că ar fi fost de ajuns pentru demiterea lui, dacă Tiberius n-ar fi murit⁶. Totuși, el a ajuns să fie disprețuit de succesorul acestuia împărat, a fost demis din slujba lui, a devenit un ticălos alungat de toți și și-a sfârșit viața prin a se sinucide.

Așa cum felul în care Isus a fost judecat a fost o batjocură la adresa oricărei justiții și a decenței, tot așa batjocura la adresa Lui a ținut până la capăt. Oamenii L-au scuipat în față și L-au lovit. Alții L-au palmuit și L-au întreat: „Cine Te-a lovit?” Ei L-au dezbrăcat și au pus asupra Lui o robă împărătească din purpură, ca și cum ar fi fost un personaj regal. Toate acestea au fost făcute doar în derâdere. Apoi au îndesat pe capul Său o cunună de spini, punându-I în mâna

---

⁶ Tiberius Julius Caesar Augustus (42 î.d.Hr. – 37 d.Hr.) – împărat roman.

dreaptă un fir de trestie, plecându-și genunchii înaintea Lui și batjocorindu-L prin a spune: „Plecăciune, Împăratul Iudeilor!” Apoi L-au scuipat, I-au smuls trestia din mână și L-au lovit cu ea peste cap. După ce L-au batjocorit în felul acesta, I-au luat roba, L-au îmbrăcat cu hainele Sale și L-au dus să Îl răstignească (Matei 26:67-68; 27:28-31).

Ar fi fost un lucru cu adevărat uluitor dacă, după o întristare și durere atât de îndelungată, lipsită de cele mai mici momente de odihnă, după bătăi și biciuiri, Hristos n-ar fi ajuns la capătul puterilor Sale. Și așa descoperim că s-au petrecut lucrurile. La început, El Și-a purtat crucea (Ioan 19:17), dar, după cum era de așteptat, n-a putut să o ducă prea departe. Atunci acei oameni au întâlnit un bărbat din Cirena, numit Simon. Matei ne spune că ei l-au silit să Îi poarte crucea, iar Luca relatează că au pus asupra lui Simon crucea pe care să o ducă după Isus (Matei 27:32; Luca 23:26). Nu știm sigur cine era acest Simon, prieten sau vrăjmaș, și nici ce a simțit el în acea tristă întâmplare, dar este posibil să fi fost suspectat de a fi sprijinit cauza lui Hristos. Nu este sigur nici dacă el a dus toată crucea, sau doar partea de dinapoi a ei.

Pe măsură ce procesiunea a avansat, o mulțime de bărbați și femei L-au urmat pe Isus, femeile plângându-L și boicindu-L. Dar Isus, știind că în curând avea să treacă de necazurile Sale și văzând gloria care avea să le urmeze, s-a întors către ele și a spus: „nu Mă plângeți pe Mine; ci plângeți-vă

pe voi înșivă și pe copiii voștri”. Apoi le-a vestit mai dinainte condamnarea cetății sfinte (Luca 23:27-31).

Ajungând în locul înfricoșător, Isus a fost dezbrăcat iar și ținut pe cruce. Cu adevărat acesta era ceasul întunericului! Cu câteva zile mai devreme, Fiul lui Dumnezeu era în lacrimi. Cu o noapte înainte, El vărsa picături mari de sânge (Luca 22:44). Acum, El era pe cruce, primind din mâna oamenilor pedeapsa rezervată pentru cei mai răi criminali și pentru sclavi. Unii cred că ținutarea pe cruce a produs dislocarea oaselor Sale. Așa înțeleg ei acea expresie, „toate oasele mi se despart” (Psalmul 22:14). Alții cred că este un limbaj metaforic aici, care descrie agonia îngrozitoare, ca și cum toate oasele ar fi fost dislocate. Probabil că această a doua perspectivă este mai plauzibilă. O pedeapsă prin răstignire însemna sfârșitul vieții, dar nu prin ștrangulare, nu prin pierderea de sânge, ci prin chinul și suferința pe care le presupunea. Extremitățile corpului, care sunt sensibile la cele mai mici atingeri, au fost lovite cu toată cruzimea. Chipul era groaznic desfigurat. Cel ce suferea era forțat să stea într-o singură poziție, ea însăși fiind un mijloc de tortură, pentru că era îndelungă. Dacă am citi istoria răstignirilor, am împietri de groază. Detaliile sunt cu adevărat înfricoșătoare. Nu încape îndoială că o descriere grafică a lor într-o adunare mai mare i-ar face pe mulți să leșine. Totuși, obiectul acestui articol nu este acela de a zdrobi sensibilitățile noastre, ci de a arăta felul în care Isus S-a smerit și a devenit ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.

Cruce uimitoare! Lemn uimitor... Eficacitatea crucii nu ține însă de acel lemn, ci de sângele vărsat de Cel ce a stat ținut pe lemn... Orice moarte pe cruce era una rușinoasă. Așa a fost și cea a Domnului nostru, numai că ea a fost cu totul specială. El a fost răstignit între doi hoți, având asupra Lui orice semn al rușinii.

Agonia morții pe cruce era atât de mare, încât, ca un semn al omeniei, se obișnuia să i se administreze celui crucificat un narcotic puternic pentru a-i amorți sentimentele. Mântuitorului nostru I-a fost oferit „vin amestecat cu smirnă”, dar El „nu l-a luat” (Marcu 15:23). El Și-a luat alinarea din altă sursă. Așa cum El disprețuise ocările și cruzimile lor, tot așa a disprețuit și paharul lor. Hristos avea să își sfârșească zilele cu o minte neîncrețoșată. El nu dorea să părăsească lumea într-o beție voluntară. Totuși, chiar și oferta vinului amestecat cu smirnă a fost imediat urmată de o batjocură proaspătă (Matei 27:42-43).

Moartea pe cruce este adesea considerată blestemată. Și așa a fost. Pavel spunea: „Este scris: Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” (Galateni 3:13). El făcea referire la Deuteronom 21:22-23: „Dacă se va omorî un om care a săvârșit o nelegiuire vrednică de pedeapsa cu moartea, și l-ai spânzurat de un lemn, trupul lui mort să nu stea noaptea pe lemn; ci să-l îngropi în aceeași zi, căci cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu, și să nu spurci țara pe care ți-o dă de moștenire Domnul, Dumnezeul tău”. Aceste pasaje

nu ne spun că pierzarea veșnică este urmarea obligatorie a acestui fel de moarte. Știm că nu așa stau lucrurile, pentru că tâlharul care s-a pocăit a mers de la cruce în Paradis...

Chiar dacă sentința dată de Pilat a fost cu totul nedreaptă și Isus a fost răstignit prin mâinile oamenilor răi (Faptele Apostolilor 2:23), El a stat în locul nostru voluntar și cu acceptul lui Dumnezeu, purtând „blestemul Legii” nu pentru păcatele Sale, ci pentru ale noastre. Fără îndoială că Legea mozaică vorbea despre moartea lui Hristos, căci El a fost „făcut blestem” (Galateni 3:13) mai mult decât oricine altcineva, chiar dacă nu pentru Sine, ci „pentru noi”. El nu a fost abandonat doar de oameni, ci și de Dumnezeu. Cel mai amar strigăt care s-a auzit vreodată de pe cruce a fost acesta: „Eloi, Eloi, lama sabachthani?”⁷ (Marcu 15:34).

La scurt timp după aceea, Mântuitorul nostru a strigat cu glas tare și Și-a dat sufletul. Cei ce L-au executat au recunoscut că El murise, și nimeni nu s-a îndoit de aceasta, nici prietenii și nici vrăjmașii. Apa care a curs din coasta Lui a dovedit că El era mort. Totuși, Domnul cerului și al pământului nu avea un mormânt pentru Sine. Dragostea unuia dintre ucenicii Lui a făcut să poată fi înmormântat. Iosif din Arimateea, un om bogat și un sfătuitor onorabil, care fusese foarte timid până aici, s-a dus cu tot curajul la Pilat și a cerut trupul lui Isus. El a cumpărat haine fine și L-a dat jos de pe

---

⁷ **Eloi, Eloi, lama sabachthani?** – *din aramaică*, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

cruce, L-a învelit în acestea, așezându-L într-un mormânt săpat în stâncă, și rostogolind apoi o piatră la ușa acestuia (Marcu 15:43, 46). Aici a fost așezat Domnul, mormântul Lui fiind înconjurat de o gardă puternică de soldați romani.

Aceasta a fost clipa care a marcat sfârșitul smeririi Lui.

* * *

Fragment din lucrarea *The Rock of Our Salvation*, p. 179-197, Sprinkle Publications, sprinklepublications.net

* * *

William S. Plumer (1802-1880): predicator prezbiterian american și autor creștin; s-a născut la Greensburg, PA, SUA.

RĂSTIGNIREA LUI HRISTOS

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage la Mine pe toți oamenii. (Ioan 12:32)

Răstignirea lui Hristos este gloria lui Hristos. El folosește cuvântul *înălțat* pentru a descrie maniera morții Sale. „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage la Mine pe toți oamenii. Vorbind astfel, arăta cu ce moarte avea să moară” (Ioan 12:32-33). Observați însă cuvintele pe care El le alege pentru a-Și descrie moartea. El nu spune, „dacă voi fi crucificat, dacă voi fi atârnat pe acest lemn”, ci El spune „după ce voi fi înălțat”. În limba greacă, limbajul este al înălțării: „după ce voi fi înălțat – după ce voi fi ridicat”. El folosește imaginea interioară și vizibilă a crucii, ea fiind un mijloc de înălțare a Lui, folosind-o ca simbolul și metafora gloriei cu care crucea avea să Îl îmbrace. „După ce voi fi înălțat”.

Dar crucea lui Hristos este gloria lui Hristos. Și vă voi demonstra în ce fel. Omul caută să își câștige gloria prin măcelărirea altora, dar Hristos a făcut-o prin junghierea propriei persoane. Oamenii caută cununi de aur, dar El a căutat o cunună de spini. Oamenii cred că gloria ține de a fi înălțați peste alții, în timp ce Hristos a crezut că gloria Sa a stat în a deveni „un vierme, nu om” (Psalmul 22:6), un prilej de batjocură și

ocară printre toți cei care L-au văzut. Când El a cucerit, a fost smerit, și a socotit că gloria în biruință este aceeași cu gloria în smerire.

Noi spunem că Hristos a fost glorificat pe cruce în primul rând pentru că dragostea este întotdeauna glorioasă. Dacă aş prefera vreo glorie, aş vrea să fiu iubit de oameni. Evident, cea mai mare glorie pe care un om o poate avea printre semenii lui nu este aceea a simplei admirații, când oamenii se uită la el trecând pe stradă și când se îngheșuie să-l vadă venind în triumful lui. Cea mai mare faimă, cea mai mare glorie a unui patriot este dragostea țării lui – să simtă că tinerii și tinerele, bătrânii și oamenii deosebiți sunt gata să cadă la picioarele lui în dragoste, fiind gata să dea tot ce au ca să îl slujească pe cel ce le-a slujit.

Prin cruce, Hristos a câștigat mai multă dragoste decât a câștigat în orice alt loc. O, Doamne Isuse, n-ai fi fost niciodată atât de iubit dacă ai fi rămas în ceruri pe veci, pe cât ești iubit acum, de când Te-ai coborât cu smerenie în moarte. Heruvimii, serafimii și îngerii din lumină n-ar putea să Te iubească vreodată cu inimile atât de înflăcărare cum o fac cei răscumparați de sus și cei răscumparați de jos. Tu ai câștigat o dragoste mai abundentă prin cuiele Tale decât prin sceptrul Tău. Coapsa Ta deschisă nu Ți-a adus răsplata unei dragoste reci, căci poporul Tău te iubește din toată inima. Hristos a câștigat glorie prin crucea Lui. El n-a fost niciodată atât de înălțat ca atunci când S-a smerit. Creștinul aduce mărturie faptului

că, chiar dacă își iubește Stăpânul în orice aspect, nimic nu îi mișcă inima într-o dragoste atât de răpitoare și hotărâtă precum povestea răstignirii și agoniile Calvarului.

Prin crucea Lui, Hristos a câștigat multă glorie prin curajul cu care a îndurat suferința și împotrivirea. Crucea a fost o încercare a puterii și tăriei Lui Hristos, și astfel ea a fost o grădină în care gloria Lui a fost plantată. Laurii cununiei Sale au fost semănați într-un sol care a fost îmbibat în propriul sânge... Hristos a privit la cruce ca fiind calea Lui către glorie. „O”, a spus El, „acum a venit vremea să îndur suferințele. Am suferit mult, dar voi suferi și mai mult. Lumea va vedea apoi ce inimă plină de dragoste am!” Ce răbdător este Mielul și cât de mult a îndurat El! Dacă ar fi evitat conflictul, bătălia și agonia, Hristos n-ar fi avut niciodată parte de astfel de cântări de laudă și de imnuri care Îi aduc cinste cum a câștigat acum. Am fi putut să Îl binecuvântăm pentru ceea ce este și pentru ceea ce dorea să facă, L-am fi iubit pentru înseși dorințele inimii Lui, dar nu L-am fi lăudat niciodată pentru dârzenia Sa, pentru atitudinea Lui neînfricată, pentru dragostea Lui neînvingătoare, dacă nu L-am fi văzut supus la testul sever al răstignirii și la agoniile acelei zile înfricoșătoare. Hristos a câștigat glorie prin a fi crucificat.

Hristos a privit la răstignirea Sa ca la încheierea întregii Sale lucrări. De aceea, El a privit-o ca pe o înălțare. Finalizarea unei lucrări este momentul în care se face secerișul cinstei ei. Chiar dacă mii de oameni au pierit în regiunile

arctice și și-au obținut faima prin comportamentul lor curajos, totuși, prietenii mei, omul care ajunge la destinație este mai onorat decât toți ceilalți. Chiar dacă îi vom păstra în memoria noastră pe toți acei oameni curajoși care și-au croit drum prin zăpadă și ger cu toată energia lor și au înfruntat pericolele frigului, totuși cel care ajunge la final câștigă mai mult decât porția sa normală de laudă.

Cu siguranță că reușita unei astfel de munci este doar cuiul de care este agățată onoarea. Hristos a tânjit după cruce pentru că El a privit-o ca obiectivul tuturor suferințelor Lui. Acesta era rânduit să fie locul în care El avea să spună „s-a isprăvit” (Ioan 19:30). El n-ar fi putut spune niciodată „s-a isprăvit” pe scaunul Său de domnie, însă pe crucea Lui, El a pronunțat categoric acest verdict. El a preferat suferințele Calvarului înaintea onorurilor mulțimilor adunate în jurul Lui, căci oricât le-ar fi predicat, oricât i-ar fi binecuvântat, oricât i-ar fi vindecat, lucrarea Lui ar fi fost neîncheiată. El a avut multe de suferit. A trebuit să fie botezat cu un botez anume, și ce suferințe a avut de suportat până la finalizarea lui! (Luca 12:50).

„Dar”, a spus El, „tânjesc acum după crucea Mea, căci ea este punctul cel mai înalt al trudei Mele. Tânjesc după suferințele Mele, pentru că ele vor fi punctul final al marii lucrări a harului”. Fraților, sfârșitul este ceea ce aduce onoarea. Biruința este ceea ce îl încununează pe războinic mai mult decât bătălia. Tot așa, Hristos a tânjit după moartea

Lui, pentru a putea vedea astfel finalitatea străduințelor Sale. El a văzut că, atunci când avea să fie răstignit, aceasta însemna înălțarea și ridicarea Lui.

Hristos a privit la răstignirea Lui cu ochiul credinței ferme, considerând-o ceasul victoriei. Ucenicii Lui credeau că răstignirea și crucea erau lucruri degradante, însă Hristos a privit dincolo de lucrurile exterioare și vizibile, având ochii ațintiți către cele spirituale. Crucea putea să fie și să pară simbolul blestemului așa încât lumea să se așeze împrejurul ei și să râdă de Cel crucificat. Numele Lui poate să pară ca unul dezonorat pe veci, considerat ca Acela care a murit pe lemn. Răutăcioșii și batjocoritorii pot insinua pe veci înaintea prietenilor lui Hristos că El ar fi murit laolaltă cu răufăcătorii. Totuși, Isus nu a privit la cruce în felul acesta. El a cunoscut ocară crucii, dar a disprețuit rușinea. El a fost pregătit să îndure totul. El privea la cruce ca la poarta triumfului, ușa către biruință. Ce ne-ar putea spune El despre lucrurile pe care le-a văzut pe cruce? Când ochii Lui înotau în ultima lacrimă și când inima Lui palpita în ultima ei bătaie, când trupul Lui era zdrobit de ultima împunșătură a durerii, atunci privirea Lui avea să vadă capul șarpelui cum era zdrobit (Geneza 3:15) și cum turnurile Iadului se prăbușeau, iar castelul acestuia se făcea una cu pământul. Ochiul Lui vedea sămânța Sa mântuită pe veci. El îi vedea atunci pe cei răscumpărați ieșind din închisorile lor. În acel ultim moment al condamnării Sale, când buzele se pregăteau

pentru ultimul strigăt – „s-a isprăvit” – El vedea sosind anul răscumpăraților Lui, proclamând biruința Lui pentru eliberarea tuturor preaiubiților Săi! Atunci vedea lumea, pământul creat de El, cum era cucerită, cum uzurpatorii erau cu toții detronați și cum gloriile ultimelor zile ale pământului erau așezate înaintea Lui, când avea să șadă pe scaunul de domnie al Tatălui Său David și să judece pământul, însoțit de laudele îngerilor și de strigătele preaiubiților Lui.

Da, Hristos a văzut în crucea Lui biruințele ei și, de aceea, El a tânjit după ea ca după locul victoriei și mijlocul cuceririi. „După ce voi fi înălțat”. El considera răstignirea Lui ca gloria Sa...

Voi încheia acum prin a observa ultimul Lui gând dulce: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage la Mine pe toți oamenii”. Atunci, Isus Hristos avea să îi atragă la cer pe toți cei ce fac parte din poporul Lui. El spune că îi va atrage la Sine. El este în cer, astfel că Hristos este carul în care sufletele sunt atrase către cer. Poporul lui Hristos se află pe calea către cer. Ei sunt purtați în brațele veșnice, în acele brațe ale lui Hristos. Hristos îi duce către propria casă, către propriul scaun de domnie.

Încetul cu încetul, rugăciunea Lui – „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17:24) – va fi împlinită. Ea se împlinește și acum, căci El este un alergător puternic, atrăgându-i la

Sine pe copiii Lui în carul legământului harului⁸. O, binecuvântat să fie Dumnezeu, căci crucea este pluta pe care înotăm către ceruri. Crucea este marele mijloc de transport al legământului, care ne va adăposti de furtuni și ne va duce în cerul dorit. Ea este carul cu stâlpii de aur și baza de argint, fiind îmbrăcată cu purpura ispășirii⁹ Domnului nostru Isus Hristos.

Acum, sărmane păcătos, mulțumește-I lui Dumnezeu pentru că Hristos te iartă. Amintește-ți de moartea Lui pe Calvar, amintește-ți de agoniile și de stropii Săi mari de sânge, și gândește-te că El a făcut toate acestea pentru tine, dacă te recunoști un păcătos. Nu te atrage acest lucru către El? Chiar dacă tu ești vinovat, Hristos este bun, și El va spăla sufletul tău în sângele Lui. Tu te-ai răzvrătit împotriva Lui, dar El îți spune: „Întoarceți-vă, copiii răzvrătiți” (Ieremia 3:22). Nu te atrage dragostea Lui? Mă rog ca atât dragostea cât și crucea Lui să își manifeste puterea și influența, așa încât să fii atras acum la Hristos și în final să fii atras la cer. Fie ca Dumnezeu să-ți dea binecuvântarea de dragul lui Isus. Amin.

* * *

Fragment dintr-o predică rostită pe 5 Iulie 1857 la
Music Hall, Royal Surrey Gardens.

---

⁸ **Legământul harului** – planul plin de har al răscumpărării alcătuit de Dumnezeu înainte de creația lumii, anunțat pentru prima dată în Geneza 3:15, revelat progresiv în istorie și împlinit în Persoana și lucrarea lui Isus Hristos, cu beneficiile acestuia fiind aplicate tuturor celor ce cred în El (Geneza 3:15; 12:1-3; 2 Samuel 7:5-17; Ieremia 31:31-34; Galateni 3).

⁹ **ispășire** – împăcarea cu Dumnezeu prin îndepărtarea sau acoperirea vinovăției păcatului. Aceasta a fost realizată prin jertfa lui Isus Hristos.

* * *

Charles H. Spurgeon (1834-1892): influent predicator baptist englez; s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia.

* * *

În pieptul lui Hristos există chiar acum un cărbune al dragostei arzătoare. Acest foc există din veșnicie, dar flăcările lui sunt mai arzătoare astăzi ca niciodată. Hristos iubeste și trăiește acum, și El nu trăiește decât pentru a ne iubi și pentru a mijloci pentru noi. Hristos face din mântuirea noastră chemarea Lui constantă. El lucrează întotdeauna la aceasta: „ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8). Nu există vreun ceas al zilei, nici vreo zi într-un an, ori vreun an într-un veac, când Hristos să nu fie ocupat înaintea Tatălui Său în slujirea cerească de mijlocire pentru noi. El ne-a iubit înainte de a muri pentru noi, dragostea Lui fiind cauza pentru care El a murit pentru noi. El ne iubeste și astăzi prin faptul că mijlocește pentru noi. Este ca și cum am spune că Hristos ne-a iubit, și nu-I pare rău de dragostea Sa. Dragostea L-a determinat să moară pentru noi și, dacă ar fi să facă acest lucru din nou, ar muri încă odată. Da, dacă păcatele noastre ar fi cerut ca, pentru fiecare persoană aleasă, Hristos să moară mai multe morți, dragostea L-ar fi determinat să Își asume în mod voluntar toate aceste morți. O, dragostea lui Hristos față de sufletele noastre sărmene... El ne poartă pe umerii Săi ca un om care și-a găsit oaia și „o pune cu bucurie pe umeri” (Luca 15:5). Ba trebuie să mă apropii tot mai mult, căci, prin mijlocirea Lui, Hristos vine tot mai aproape de noi:

„Să-și pună mâna stângă sub capul meu și să mă îmbrățișeze cu dreapta lui” (Cântarea Cântărilor 2:6). El ne poartă în ceruri ca pe o brățară așezată pe brațul Lui, care a făcut ca mireasa Lui să spună: „Pune-mă ca o pecete pe brațul tău” (Cântarea Cântărilor 8:6). El ne întipărește pe palmele mâinilor Lui: „Iată că te-am săpat pe mâinile Mele” (Isaia 49:16), ca și cum numele noastre ar fi fost scrise cu litere de sânge în carnea lui Hristos. El ne pune ca o pecete pe inima Lui, căci aceasta este și expresia miresei Lui: „Pune-mă ca o pecete pe inima ta” (Cântarea Cântărilor 8:6). Atât de prețioși sunt sfinții pentru Isus Hristos, încât ei stau în ceruri în inima Lui, locuind în Hristos: „Cunoaștem că rămânem în El” (1 Ioan 4:13). Ei sunt în Dumnezeu și în dragoste: „Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu” (1 Ioan 4:16). Nu știu ce aș putea să spun mai mult. Marii preoți trebuiau să ducă numele copiilor lui Israel în sfânta sfintelor pe umerii și pe frunțile lor, dar nu am auzit vreodată de vreun mare preot – în afara marelui „Preot al mărturisirii noastre” (Evrei 3:1) – să poarte numele a mii și milioane de suflete pe umerii lui, pe mâinile lui, în pieptul lui și în inima lui, ca un memorial înaintea Domnului? O, ce dragoste fără egal! – *Isaac Watts*

ÎNĂLȚAREA LUI HRISTOS

Thomas Watson (c. 1620-1686)

De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespuns de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume. (Filipeni 2:9)

În ce constă înălțarea lui Hristos? În învierea Sa din morți, în înălțarea Sa la cer și în așezarea Sa la dreapta lui Dumnezeu Tatăl etc.

În ce sens L-a înălțat Dumnezeu pe Hristos? Nu în ce privește dumnezeirea Lui, căci El nu putea fi înălțat mai sus de atâta. După cum, dumnezeirea lui Hristos nu a fost cu nimic știrbită în smerirea Lui, tot așa dumnezeirea Sa nu este mai înaltă în înălțarea Lui, ci Hristos a fost înălțat ca Mijlocitor, natura Lui omenească fiind înălțată.

În câte feluri este Hristos înălțat? El este înălțat în cinci feluri: Dumnezeu L-a înălțat pe Hristos I. În titlurile Sale; II. În slujirile Sale; III. În ridicarea Sa la cer; IV. În așezarea Lui la dreapta lui Dumnezeu; V. În rânduirea Sa ca Judecător al lumii.

I. Dumnezeu L-a înălțat pe Hristos în titlurile Sale. În primul rând, El este înălțat ca Domn: „Numele Domnului Isus era proslăvit” (Faptele Apostolilor 19:17). El este Domn în ce privește suveranitatea Lui, Domn peste îngeri și peste

oameni. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18). Hristos are trei chei în mâna Sa: (1) cheia mormântului, pentru a deschide mormintele oamenilor la înviere; (2) cheia cerului, pentru a deschide Împărăția cerului oricui o dorește; și (3) cheia Iadului (Apocalipsa 1:18), pentru a-i încuia acolo pe cei condamnați, în acea închisoare de foc. Toți genunchii vor trebui să se plece înaintea acestui Domn: „pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi” (Filipeni 2:10). *Numele* trebuie înțeles aici ca persoană – anume înaintea aceluși Isus, „Sfântul” (Luca 1:35), căci fiecare genunchi se va pleca înaintea scepтрului acelei Persoane divine. *Plecarea* trebuie înțeleasă ca supunere – căci toți trebuie să I se supună ca fii sau ca prinși de război, și să I se supună ca Domn sau ca Judecător: „Dați-I cinste Fiului” (Psalmul 2:12) cu un sărut de dragoste și loialitate. Nu trebuie doar să ne aruncăm în brațele lui Hristos pentru a fi mântuiți de El, ci trebuie să ne aruncăm la picioarele Lui ca să-L slujim.

În al doilea rând, Hristos este înălțat ca prinț: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail” (Daniel 12:1). Unii cred că aici ar fi vorba de un înger creat, dar acesta era *Angelus foederis* – „îngerul legământului”.¹⁰ El este marele Prinț: „Domnul împăraților pământului” (Apocalipsa 1:5). Împărății pământului își au cununile și își primesc autoritatea de la El. Scaunul Său de domnie este înălțat deasupra

---

¹⁰ **Înger al legământului** – titlu al lui Hristos ca Mijlocitor, „Sorul (Îngerul) legământului” (Maleahi 3:1; Geneza 48:16 etc.).

stelelor, fiind slujit de îngeri și de arhangheli. Astfel, este înălțat în titlurile Sale de onoare.

II. Dumnezeu L-a înălțat pe Hristos în slujba Lui. El

I-a dat cinstea de a fi Mântuitorul lumii: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor” (Faptele Apostolilor 5:31). Pentru Moise, a fost o mare onoare să fie un salvator pământesc, unul trecător, dar Hristos este Mântuitorul și Salvatorul sufletelor! Hristos este denumit „mântuire puternică”¹¹ (Luca 1:69). El mântuiește din păcat (Matei 1:21) și din mânie (1 Tesaloniceni 1:10). Puterea de a mântui este o floare care se găsește doar în cununa Lui: „În nimeni altul nu este mântuire” (Faptele Apostolilor 4:12). Ce cinste îi este dată lui Hristos! Cum face acest lucru ca întreg cerul să sune de laudele sfinților! Ei cântă aleluia lui Hristos, Mântuitorul lor. „Și cântau o cântare nouă, și ziceau: Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea: căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam” (Apocalipsa 5:9).

III. Dumnezeu L-a înălțat pe Hristos în ridicarea Sa

la cer. Dacă El a fost ridicat la cer, atunci a fost înălțat... Totuși, Scriptura este clară: El S-a ridicat în cer, „mai presus de toate cerurile” (Efeseni 4:10; Luca 24:51), deasupra cerului. El

---

¹¹ **mântuire puternică** (lit. cornul mântuirii) – expresia „cornul mântuirii” (κέρας σωτηρίας, *keras sōtērias*) provine din Vechiul Testament, simbolizând o vită cu coarne care poate să învingă inamici prin puterea capului ei care protejează (Deuteronom 33:17). (Bock, Luca 1:1-9:50, Vol. 1, p. 180)

este ridicat în cea mai înaltă parte a celei mai curate regiuni a cerului, pe care Pavel o denumește „al treilea cer” (2 Corinteni 12:2). În ceea ce privește ridicarea la cer a lui Hristos, aș vrea să observăm două lucruri:

1. Modalitatea ridicării la cer a lui Hristos: (1) Atunci când a început să Se înalțe către cer, Hristos i-a binecuvântat pe ucenicii Lui. „El i-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mâinile, și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei, și a fost înălțat la cer” (Luca 24:50-51). Hristos nu le-a lăsat ucenicilor case și terenuri, ci le-a lăsat binecuvântarea Lui. (2) Hristos S-a ridicat la cer ca un cuceritor, aflat pe drumul triumfului Său. „A luat robia roabă” (Psalmul 68:18; Efeseni 4:8). El a triumfat asupra păcatului, Iadului și morții, iar biruința Lui este victoria credinciosului: Hristos a cucerit păcatul și Iadul pentru fiecare credincios.

2. Rodul ridicării la cer a lui Hristos: prin aceasta, El a făcut ca Duhul Sfânt să Se pogoare în inimile noastre: „S-a suit sus... a dat daruri oamenilor” (Efeseni 4:8). După ce Hristos S-a ridicat pe nori, ca și cum aceștia ar fi fost carul Său triumfător, El ne dă darul Duhului Său, așa cum un rege le dă cu bucurie și cu mână largă daruri prietenilor lui, la încoronarea sa.

IV. Dumnezeu L-a înălțat pe Hristos prin așezarea Lui la dreapta lui Dumnezeu. „Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer, și a șezut la dreapta lui Dumnezeu”

(Marcu 16:19). „L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1:20-21).

Ce sens are așezarea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu? Într-un fel, Dumnezeu nu are stânga sau dreapta, întrucât, fiind Duh, El nu are părți trupești. Aici este împrumutată o metaforă din felul în care împărații, când doreau să promoveze pe cineva în apropierea lor, îi așezau la dreapta lor. Solomon a poruncit ca mama lui să stea pe un scaun la dreapta lui, ca o regină (1 Împărați 2:19). Tot așa, prin așezarea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu înseamnă că El se află alături de Dumnezeu Tatăl, în demnitate și onoare.

Odată ce natura omenească a lui Hristos a fost unită cu cea divină, aceasta a fost acum așezată pe un scaun de domnie regal în ceruri, și adorată chiar de către îngeri. În virtutea unirii personale a naturii omenești a lui Hristos cu cea divină, există o comunicare a întregii glorie din dumnezeirea lui Hristos, glorie care este transmisă naturii Sale omenești. Prin aceasta nu trebuie înțeles că umanitatea lui Hristos este avansată la egalitate cu dumnezeirea Lui, ci că natura divină a fost alăturată celei omenești, cea omenească fiind glorificată în chip minunat, chiar dacă nu este deificată. Ca Mijlocitor, Hristos este plin de toată măreția și onoarea, dincolo de abilitatea de pricepere a celui mai înalt ordin îngeresc: în

smerirea Lui, Hristos S-a coborât atât de jos, încât nu putea merge mai jos, dar înălțarea Lui, S-a ridicat atât de sus, încât nu este posibil să fie înălțat mai sus. În învierea Lui, El a fost înălțat deasupra mormântului și a morții. Prin ridicarea Lui la cer, El a fost înălțat deasupra cerului și a stelelor. Prin șederea Sa la dreapta lui Dumnezeu, este înălțat deasupra cerurilor celor mai înalte, „mai presus de toate cerurile” (Efezeni 4:10).

V. Dumnezeu L-a înălțat pe Hristos prin a-L rândui să fie judecătorul întregii lumi. „Tatăl... toată judecata a dat-o Fiului” (Ioan 5:22). În Ziua Judecății, Hristos va fi înălțat deasupra oricărei alte autorități. El „va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri” (Marcu 8:38). El va fi îmbrăcat cu aceleași robe ale măreției ca și Tatăl, și va veni cu toți sfinții Săi îngeri (Matei 25:31). Cel care a fost adus la judecată de o mână de soldați va veni ca Judecător, însoțit de oștirea îngerilor. Hristos îi va judeca pe judecătorii Lui. El îl va judeca pe acel Pilat care L-a condamnat! Împărații vor trebui să își părăsească scaunele de domnie și să vină înaintea tribunalului Său. Acesta este cea mai înaltă curte de justiție, la care nu se mai poate face apel.

Aplicația 1. Spre informare: În primul rând, observă starea diferită a lui Hristos aici pe pământ față de cea din ceruri. Cât de diferite sunt circumstanțele! Atunci când S-a aflat pe pământ, El a fost pus într-un staul, dar acum este așezat pe scaunul de domnie. Atunci, El era urât și batjocorit

de oameni, iar acum El este adorat de îngeri. Atunci Numele Lui era jignit, iar acum Dumnezeu „I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2:9). Atunci, El a venit în chip de rob și ca slujitor, S-a încins cu un ștergar și a spălat picioarele ucenicilor Lui (Ioan 13:4-5) – acum, El este îmbrăcat în haine regale, iar împărații pământului își aruncă toți coroanele înaintea Lui. Pe pământ, El era omul durerii – acum, El este uns cu untdelemnul bucuriei. Pe pământ, El a fost răstignit – acum, El este încoronat. Atunci, Tatăl Său L-a părăsit în mânia Sa – acum, Fiul este așezat la dreapta Lui. Anterior, El nu părea să aibă ceva atractiv sau frumos (Isaia 53:2) – acum El este strălucirea slavei Tatălui (Evrei 1:3). O, ce schimbare! „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespuns de mult” (Filipeni 2:9).

În al doilea rând, a fost Hristos mai întâi smerit, apoi înălțat? Ar trebui să învățăm, așadar, că drumul către onoarea adevărată este smerenia: „Căci oricine se înalță, va fi smerit; și cine se smerește, va fi înălțat” (Luca 14:11). Lumea privește către smerenie ca și cum aceasta ar fi ceva dezgustător, dar ea este calea sigură către onoare. Drumul în sus este drumul în jos, iar calea către înălțare presupune smerirea. Smerirea ne înalță înaintea oamenilor, și ne înalță de asemenea înaintea unui scaun de domnie mult mai mare, în ceruri. „Oricine se va smeri ca acest copilăș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor” (Matei 18:4), adică va avea parte de o mai mare glorie în ea.

În al treilea rând, Hristos a suferit, și abia după aceea a fost înălțat. Putem vedea astfel că suferințele trebuie să meargă înaintea slavei. Mulți doresc să fie glorificați *împreună* cu Hristos, dar nu sunt gata să sufere *pentru* Hristos. „Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El” (2 Timotei 2:12). Cei răi stăpânesc mai înainte, și după aceea suferă, în timp ce sfinții mai întâi suferă, și după aceea vor domni. Nu există nicio cale către cer în afara căii care trece prin suferință. Singurul drum către cunună este calea crucii. Ierusalimul de sus este o cetate plăcută, cu străzi de aur și cu porți împodobite cu pietre prețioase, dar, pentru a ajunge la această cetate, trebuie să călătorim pe un drum prăfuit și pietros, plin de ocări și suferințe (Faptele Apostolilor 14:22). Trebuie să ajungem în glorie la fel ca Hristos: mai întâi El a suferit rușinea și moartea, iar acum El este înălțat, șezând la dreapta lui Dumnezeu.

Aplicația 2. Spre mângâiere. În primul rând, fiind atât de înălțat, Hristos a înnobilit natura noastră. El a încununat-o cu glorie și a ridicat-o mai presus de natura îngerilor și a arhanghelilor. Chiar dacă Hristos, ca Om, „a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii” (Evrei 2:9), totuși, pentru că a unit în Sine natura dumnezeiască cu cea omenească, și pentru că este așezat la dreapta lui Dumnezeu, natura omului este ridicată deasupra naturii îngerilor. Dacă Dumnezeu a îmbrăcat natura noastră omenească cu atâta demnitate, ce rușine ar fi ca noi să o pângărim! Dumnezeu a

înălțat natura omului deasupra celei a îngerilor, iar păcătosul o pogoară mai prejos de cea a animalelor.

În al doilea rând, odată ce Hristos este înălțat la dreapta Tatălui, cheia stăpânirii peste univers este pusă în mâna Lui. El guvernează toate lucrurile lumii acesteia spre gloria Sa. Crezi că, odată ce Hristos este atât de înălțat și are toată puterea în cer și pe pământ, nu se va îngriji de aleșii Lui și nu va folosi cele mai uimitoare acte ale providenței spre binele Bisericii Sale? Într-un ceasornic, roțile par să se miște una către cealaltă, dar întreg mecanismul face ca ceasul să funcționeze. Tot așa, odată ce Hristos este așezat la dreapta Tatălui, El va face ca majoritatea circumstanțelor nefavorabile să se transforme în lucruri care slujesc la salvarea Bisericii Sale.

În al treilea rând, întrucât Hristos este așezat la dreapta Tatălui, putem fi siguri că El a încheiat lucrarea răscumpărării omului. „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (Evrei 10:12). Dacă Hristos nu ar fi ispășit păcatul pe deplin și nu ar fi satisfăcut cerințele Legii lui Dumnezeu, El n-ar fi putut să Se așeze la dreapta lui Dumnezeu, ci ar fi rămas astăzi în mormânt. Dar El este acum înălțat în slavă, dovada faptului că El a încheiat și a suferit tot ceea ce era cerut de la El spre răscumpărarea noastră.

În al patrulea rând, chiar dacă Hristos este atât de înălțat în glorie, El nu a uitat de noi, cei aflați pe pământ. Unii

oameni, când sunt înălțați în locuri de onoare, își uită prietenii. Când mai marele paharnicilor a fost restaurat în locul său de la curtea lui faraon, a uitat de sârmanul Iosif din închisoare. Lucrurile nu stau așa în cazul lui Hristos. Chiar dacă El este înălțat într-o astfel de glorie în ceruri, totuși El nu uită de sfinții Lui aflați pe pământ. Marele nostru Preot are toate numele și toate nevoile poporului Său scrise pe fruntea Lui. Ești ispitit? Chiar dacă Hristos este în glorie, El știe cum să aibă milă de tine și să te întărească. „N-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre” (Evrei 4:15). Îți deplângi păcatele? Chiar dacă este în stare glorificată, Hristos aude suspinele tale și strânge lacrimile tale în burduful Lui (Psalmul 56:8).

În al cincilea rând, înălțarea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu este spre mângâierea credincioșilor, pentru că ei știu că va veni o zi când vor fi învățați în acel loc de slavă, unde El Se găsește. Înălțarea lui Hristos este înălțarea noastră. Hristos S-a rugat pentru aceasta: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17:24). El a spus că merge înainte pentru a „pregăti un loc” pentru credincioși (Ioan 14:2). Hristos este Capul, iar Biserica este denumită trupul Său (Efeseni 1:22-23). Odată ce Capul este înălțat în cinste, și trupul Său tainic va fi înălțat. Pe cât de sigur este faptul că Hristos este înălțat deasupra tuturor cerurilor, pe atât de sigur este că El îi va aduce pe credincioși în acea glorie cu care este împodobită

natura Lui omenească (Ioan 17:22). Pe cât este de sigur că El revarsă harul Său asupra sfinților, pe atât este de sigur că, în scurtă vreme, El va revărsa gloria Lui asupra lor. Acesta este un motiv de mângâiere pentru cel mai sărman dintre creștini. Poate ai cu greu un loc unde să îți așezi capul, dar poți privi la ceruri și să spui: „acolo este casa mea, țara mea, și am intrat deja în posesia cerului prin Capul meu, Hristos. El șade acolo și, în scurt timp, voi fi și eu împreună cu El. El este așezat în scaunul slavei, și am acest cuvânt din partea Lui: voi sta și eu așezat pe tron cu El” (v. Apocalipsa 3:21).

Aplicația 3. Spre încurajare la acțiune. L-a înălțat Dumnezeu pe Hristos atât de mult? Haideți să ne străduim și noi să Îl înălțăm, anume să înălțăm Persoana Lui și adevărurile Sale.

1. Haideți să Îl înălțăm pe Hristos în inimile noastre. Crede-L! O, adoră-L și iubește-L! Noi nu-L putem înălța pe Hristos mai mult în ceruri, dar putem să facem acest lucru în inimile noastre. Haideți să Îl înălțăm cu buzele noastre: să Îl laudăm! Trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt, iar limbile noastre trebuie să fie harfele din aceste temple. Prin a-L lauda și a-L propovădui pe Hristos, Îl înălțăm înaintea altora. Haideți să-L înălțăm în viețile noastre prin a trăi vieți sfinte... Toate doxologiile și rugăciunile din lume nu Îl înălță atât de mult pe Hristos cum o face o viață sfântă. Viața sfântă Îl face pe Hristos renumit și Îl înălță, dacă ucenicii Lui umblă vrednic de Hristos.

2. Haideti să înălțăm adevărurile lui Hristos. În cartea lui de istorie, Bucholcerus¹² vorbește despre niște nobili din Polonia care, oridecâteori era citită Evanghelia, își puneau mâinile pe săbii, arătând că erau gata să ocrotească Evanghelia cu prețul vieților lor. Haideti să înălțăm adevărurile lui Hristos prin a ocroti și propovădui adevărurile Lui împotriva erorii, prin a păzi doctrina harului împotriva corupției meritelor omenești, și învățătura despre dumnezeirea lui Hristos împotriva socinianismului¹³. Adevărul este cea mai strălucitoare perlă din cununa lui Hristos! Trebuie să ne luptăm pentru apărarea adevărului ca și cum ne-am lupta pentru o sumă uriașă de bani care nu vrem să ne fie smulsă din mâini. Atunci când înălțăm adevărurile Lui, adevăruri care au mult de-a face cu gloria Lui, Hristos consideră aceasta un act al înălțării Lui.

* * *

Fragment din lucrarea *The Select Works of the Rev. Thomas Watson*
(New York: Robert Carter & Brothers, 1855), p. 137-140

* * *

Thomas Watson (c. 1620-1686): predicator și autor puritan englez; posibil născut la Yorkshire, Anglia

* * *

---

¹² **Abraham Buchholzer** (1529-1584) – teolog protestant german; s-a dedicat cercetărilor cronologiei și, după 17 ani, a publicat lucrarea *Index Chronologicus*, în care a descris istoria lumii de la creație până în anul 1580.

¹³ **Socinianism** – mișcarea lui Faustus și Lelio Socinus din secolele al XVI-lea și al XVII-lea, care a pretins credința în Dumnezeu Scripturii, dar a respins păcatul original, aspectul substitutiv al ispășirii lui Hristos, dumnezeirea lui Hristos și în consecință doctrina Trinității.

Fiecare ochi credincios trebuie să privească prin întunericul gros și să-L vadă pe Isus stând astăzi pe scaunul de domnie al Tatălui. Fiecare inimă trebuie să se bucure văzând multele cununi ale stăpânirii pe capul Lui. Mai înainte de toate, acolo se vede strălucirea diademei veșnice a Împăratului cerului, așezată pe capul Lui. Îngerii sunt ai Lui. Heruvimii și serafimii Îi cântă laude fără oprire! La chemarea Sa, duhurile cele mai puternice găsesc plăcere să zboare și să ducă poruncile Lui până la capătul lumii. El trebuie doar să spună, și se face. Ascultarea I se aduce cu bucurie, căci El domnește cu măreție! Curtiile Sale înalte sunt pline de suflete sfinte, care trăiesc din zâmbetul Lui, care beau lumină din ochii Săi și care împrumută glorie din măreția Lui. Nu există niciun suflet în ceruri atât de curat încât să nu se plece înaintea Lui, niciun înger atât de strălucitor care să nu-și acopere fața cu aripile când se apropie de El. Mai mult, înaintea Lui se pleacă multe suflete răscumpărate, și o fac cu toată bucuria. Ele înconjoară scaunul Său de domnie zi după zi, cântând: „Vrednic este Cel ce a fost junghiat și ne-a răscumpărat cu sângele Lui din păcatele noastre. A Lui să fie cinstea, slava, măreția, puterea și stăpânirea, a Aceluia care stă pe scaunul de domnie și a Mielului, în veci de veci!” Cu siguranță că El este Împăratul cerului! Hristos este Domn peste tot universul. El a așezat pietrele prețioase pe care a fost zidită cetatea care are temelii tari, și al cărei Ziditor și Creator este Dumnezeu. El este Lumina acelei cetăți, El este Bucuria locuitorilor ei, iar aceștia își găsesc plăcerea și încântarea să trăiască aducându-I onoare. – *Charles Spurgeon*

Acea privilegiu reală pe care o putem avea despre Hristos și gloria Sa în această lume, prin credință, este mult mai de preferat, mai presus de orice altă înțelepciune, pricepere sau cunoștință. – *John Owen*

FRUMUSEȚEA LUI HRISTOS

Octavius Winslow (1808-1878)

Frumusețea lui Hristos este fără egal. Ne-am putea aștepta ca o asemenea glorie divină, dacă a locuit vreodată pe pământ – acea Shekinah¹⁴ venită în lume – să fie așezată într-un templu, cu toată splendoarea demnității ei. Totuși, găsim scrise lucruri ca acestea: „De aceea, când intră în lume, El zice: Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup” (Evrei 10:5). Acesta era un trup pregătit de Duhul Sfânt, un trup real, dar fără păcat, în care Fiul lui Dumnezeu trebuia să locuiască.

De aceea, îl descoperim pe artistul inspirat ilustrând frumusețea lui Hristos ca Om, portretizându-L astfel: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale” (Psalmul 45:2). Întrucât El însuși este Sursa și Autorul oricărui lucru frumos, frumusețea Lui eclipsează toate celelalte lucruri din univers. Nouă ne place să vedem lucrarea frumuseții Lui în forme variate și nenumărate care încă împodobesc și îmbogățesc această lume decăzută. Hristos a

---

¹⁴ **Shekinah** – gloria strălucitoare a lui Dumnezeu făcută vizibilă ochiului omului sub forma norului luminos și strălucitor. Aceasta a apărut pentru prima dată în Exod ca un stâlp de nor în timpul zilei și ca unul de foc în timpul nopții (Exod 13:21-22). Mai târziu, ea a acoperit muntele Sinai (Exod 24:16), a umplut cortul întâlnirii (Exod 40:34-35) și Templul (1 Împărați 8:11). Un aspect important este că Ezechiel a zugrăvit depărtarea gloriei Domnului ca urmare a păcatului omului (Ezechiel 10:18). După o îndelungă absență, gloria Shekinah a reapărut în Hristos la schimbarea la față (Matei 17:5).

creat toate constelațiile strălucitoare. Hristos a aprins toți acei sori arzători. Hristos a ridicat Alpii acoperiți de zăpadă și dealurile învelite în nori. Hristos a întins văile pline de verdeață. Hristos a creat și a pictat acel trandafir roșu, acel liliac grațios, acea ferigă zveltă, acea floare de mare uimitoare, lovită de țarm, acea violetă de pe cărare, care cerne picătura de rouă în razele soarelui, acel pârâu unduios și acea creangă plină de frunze ce foșnesc în adierea vântului. Hristos a pictat acel peisaj extraordinar, îmbrăcându-l în haina lui verde și vie. Hristos a parfumat aerul cu mirosul florilor câmpiei și a săpat adâncul aceluia ocean fremătând, îmbrăcându-l cu frumusețe prin briza blândă și cu groază în grandoarea lui, când aruncă asupra lui o furtună uriașă. Cu adevărat, „orice lucru El îl face frumos la vremea lui” (Eclesiastul 3:11). O, ce fericire să Îl văd pe Dumnezeu întrupat, care a venit să ne mântuiască, revărsând din marea bogăție a resurselor Sale nelimitate toate aceste giuvaieruri, făcând așa încât casa omului păcătos să fie atât de bogată, atât de frumoasă și atât de plăcută.

Dar cine poate descrie frumusețea Lui? Persoana Lui este atât de frumoasă, natura Lui atât de sfântă, inima Lui atât de curată, atitudinea Lui atât de blândă, privirea Lui atât de pătrunzătoare și convingătoare, și vocea Lui atât de înduioșătoare. Întregul Său caracter, viața Sa și purtarea Lui sunt atât de împodobite cu orice perfecțiune omenească, spirituală și divină, formând cu adevărat o imagine de neînchipuit, încât nu s-a găsit niciun peisaj prin care Biserica, în gândirea

ei dreaptă și înălțătoare, să Îl poate descrie altfel decât ca „deosebit dintre zeci de mii” (Cântarea Cântărilor 5:10) și „cu totul fermecător” (5:16, lit. KJV).

Dar frumusețea lui Hristos este împărtășită de toți cei care sunt uniți cu El. Fiind spălat în sângele lui Hristos, îmbrăcat în neprihănirea Lui și împodobit cu harurile Sale, fiecare credincios este frumos ca urmare a frumuseții lui Hristos cu care este acoperit. Și mai sunt lucruri în fața cărora să ne minunăm, pentru că mai sunt lucruri pe care să le învățăm despre Dumnezeu. Mai sunt frumuseți de descoperit pentru că există mult mai multe bogății în Hristos pe care acel sărman păcătos, care se agață de El cu pocăință, cu credință și dragoste față de cruce, le descoperă privind către Dumnezeu ca un copil iertat, pulsând cu o viață venită de la Duhul Sfânt, frumuseți și bogății mai mari decât toată această vastă creație, care este împodobită și strălucește în forme nenumărate și atractive.

Cititorule, ți-a captivat privirea frumusețea lui Hristos, ți-a străpuns ea sufletul și te-a transformat, reflectând chipul Lui în principiile tale de viață, în atitudinea ta asemănătoare cu a lui Hristos, în umblarea ta ca a Lui, și în întreaga ta viață ca a Lui? Atunci, chiar dacă această copie a Sa este neclară și imperfectă, după scurtă vreme va fi desăvârșită, atunci când „Îl vei vedea pe Împărat în strălucirea Lui” (Isaia 33:17) și când te vei alătura celor desăvârșiți care înconjoară scaunul lui Dumnezeu și al Mielului. Dacă așa stau lucrurile,

atunci străduința ta trebuie să fie să admiri, să studiezi și să oglindești frumusețea lui Hristos, căci ea este fără seamăn! „Este un portret desăvârșit!”, a exclamat un păgân, atunci când caracterul lui Hristos a fost înfățișat înaintea lui. Este un portret desăvârșit, așa că ești chemat să-l cercetezi, să îl transferi în ființa ta și să te păzești ca nu cumva să-i permiți frumuseții creaturii să acopere sau să umbrească chiar și o licărire din frumusețea fără egal a lui Hristos înaintea ochilor tăi.

* * *

Fragment din lucrarea *None Like Christ* (New York: Anson

D. F. Randolph, 1868), p. 21-27.

* * *

Octavius Winslow (1808-1878): important păstor evanghelic și autor creștin; s-a născut la Pentonville, Anglia.

* * *

De ce anume ține acea măreață părtășie a gloriei cerești? Ea ține de a vedea gloria lui Hristos, care este chipul Dumnezeuului nevăzut, căruia Îi aducem închinare. Pentru că Dumnezeu era invizibil, El a dezvăluit gloria Sa revărsând-o asupra Fiului Său. – *Thomas Goodwin*

CONTEMPLÂND GLORIA LUI HRISTOS

Octavius Winslow (1808-1878)

Cititorule, ce crezi tu despre Hristos? Ce ai înțeles despre gloria Lui, din lucrurile care au fost puse înaintea ta? Poți vedea în Emanuel frumusețea, frumusețea fără egal? A fost izbită privirea ta de gloria Lui manifestată înaintea ochilor tăi? A străpuns ea gândurile tale? Odată ce L-ai văzut pe Isus, prin credință, ai fost aruncat în țărână, exclamând: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:5-6)? Răspunsul tău onest la aceste întrebări pătrunzătoare va decide natura și temelia nădejzii tale în ce privește veșnicia. Te afli acum la granița veșniciei. Ce gânduri serioase! De aceea, este de o importanță infinită ca gândurile tale despre Fiul lui Dumnezeu să fie cercetate atent, cernute și comparate cu acel Cuvânt inspirat al Lui.

O cunună așezată pe fruntea ta, o împărăție pusă la picioarele tale și o lume câștigată sau moștenită ar fi niște lucruri copilărești dacă le-ai compara cu importanța imensă a acestei întrebări: „Ce crezi despre Hristos?” Ce crezi despre El? Este El întreaga ta mântuire și dorința ta supremă? Ai așezat eul tău păcătos și auto-neprihănit la picioarele crucii Lui? În toată sărăcia, goliciunea și ticăloșia ta, L-ai primit tu

pentru ca Dumnezeu să Îl facă pentru tine „înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30)? Eclipsează gloria Lui toate celelalte glorii și acoperă frumusețea Lui toate celelalte frumuseți care se află înaintea ochilor tăi? Poți să îți îndrepti mâna către El și să spui, cu încrederea smerită a credinței și cu bucuria dragostei, „așa este iubitul meu, așa este scumpul meu” (Cântarea Cântărilor 5:16)? Dumnezeul cel veșnic! Dacă nu ar fi neprihănirea Fiului Tău, m-aș prăbuși în contaminarea păcatului meu! Dacă nu ar fi sângele ispășitor al lui Emanuel, aș pieri în toată vinovăția mea! Sfinte Tată, nu privi la mine, ci pe fața Unsului Tău și la Pavăza mea! Când slava Ta va trece pe lângă mine – gloria măreției Tale, a sfințeniei Tale și a dreptății Tale – așează-mă în crăpătura stâncii și acoperă-mă cu mâna Ta până vei trece.

Hrănește în mintea și inima ta gânduri frecvente despre gloria lui Hristos, și uriaș va fi beneficiul adus asupra sufletului tău. Odată ce mintea îți va fi astfel preocupată, plină și lărgită, vei fi capabil să te împotrivești mai bine atacurilor tot mai puternice și mai viclene ale lumii din afară. Nu se va mai găsi loc pentru gânduri deșarte și nicio dorință ori timp pentru bucurii carnale.

O, cât de sfințitoare sunt gândurile clare despre gloria lui Emanuel, gânduri care răstignesc păcatul și eul! Cât de bune sunt ele pentru golirea și dezgustul de sine, pentru smerirea ta! Atunci vei exclama alături de patriarh: „mi-e

scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă”, alături de profet: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și L-am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6:5) și alături de apostol: „departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume” (Galateni 6:14). O, țintește atunci să îți umpli mintea cu gânduri tot mai mărețe și mai profunde despre gloria Răscumpărătorului! În toate descoperirile legate de gândul și măreția lui Dumnezeu, ținta gândurilor tale și tema conversațiilor tale să fie gloria Lui. Nu pune nicio limită cunoașterii tale a lui Hristos. Gândește-te mereu că până acum nu ai făcut decât să citești prefața cărții, că nu ai atins decât marginea mării. În depărtare se întrevăd frumuseți încă nedescoperite, peisaje prețioase și glorii strălucitoare, fiecare încurajându-te să înaintezi, invitându-te să le cercezeți și cerând atenția credinței tale, tributul dragostei tale și dedicarea vieții tale.

Înainte! Ce peniță poate descrie și ce imaginație poate concepe gloriile care trebuie să îți fie descoperite printr-o cunoaștere crescândă a lui Isus? „Lucruri mai mari decât acestea vei vedea” (Ioan 1:50) este promisiunea care te îndeamnă să înaintezi. Isus stă gata să dezvăluie toate frumusețile Persoanei Sale și să te primească în șopronul dragostei Lui. Nu există nicio încăpere a inimii Sale pe care să nu dorească să ți-o

deschidă, nicio binecuvântare pe care să nu vrea să o reverse asupra ta și nicio glorie pe care să nu vrea să ți-o arate. Și vei vedea încă lucruri mai mari decât cele pe care le-ai văzut: vor fi descoperite profunzimi mai mari ale păcatului din natura ta decăzută; vei avea o conștientizare tot mai adâncă asupra puterii curățitoare a sângelui ispășitor; vei avea parte de gânduri tot mai clare ale acceptării tale în Cel Preaiubit; descoperiri tot mai mari ale dragostei lui Dumnezeu, și adâncimi tot mai mari ale harului și gloriei manifestate în Isus, de care să te bucuri. Părtășia ta cu Dumnezeu va fi tot mai apropiată și va aduce în inima ta, cel înfiat, mai mult rod al iubirii Lui părintești. Picioarele îți vor fi ca ale cerboaiței, așa că vei călca pe locuri înalte. Pacea ta va curge ca un râu, și neprihănirea ta ca valurile mării (Isaia 48:18). Întristarea te va răni din ce în ce mai puțin; suferința va apăsa tot mai slab asupra ta; necazurile te vor afecta mai puțin tăios – toate acestea și alte binecuvântări infinite mai mari vor rezulta din creșterea ta în cunoștința lui Isus. Ah, nu te mira că sufletul însetat și înfometat al apostolului a exclamat: „privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.... Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui” (Filipeni 3:8, 10). „Să-L cunoaștem, să căutăm să-L cunoaștem pe Domnul” (Osea 6:3).

Fă așa încât viața ta să fie o oglindă clară a gloriei Răscumpărătorului. Sfinții lui Dumnezeu sunt singurii martori

ai acestei glorii, singurele oglinzi pe care Domnul le are în această lume întunecată care Îl respinge. Sfințenia care izvorăște din fântâna harului interior al Duhului, hrănită, îndrăgită și maturizată de acele gânduri profunde îndreptate către Cruce, gânduri care dau un caracter de sanctitate și frumusețe fiecărei acțiuni din viața ta, va fi mărturia cea mai înaltă pe care o poți face pentru gloria Răscumpărătorului. Acea glorie îți este încredințată, dată ție ca să o ocrotești și să o oglindești.

Așadar, văzând că așa stau lucrurile, „ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă” (2 Petru 3:11)! Cât de precis în principii și drept în purtare ar trebui să fii, cât de veghetor asupra temperamentului și cât de vigilent când ești cel mai atacat! Cât de conștient trebuie să fii de vicleniile diavolului și cât de veghetor împotriva păcatului care se furișează în suflet! Cât de strict ar trebui să fii în toate interacțiunile cu această lume și cât de blând, iubitor, bun și iertător în tot comportamentul tău față de cei sfinți! Dar, vai! În cel mai fericit caz nu suntem decât niște oglinzi încețoșate ale acestei mărețe glorii a Domnului nostru. Suntem niște depozitari nevrednici și necredincioși a unei comori atât de bogate! Cât de mult constatăm cum neputințele ce se agață de noi, cum păcatul nedat morții, cum nepăsarea, pornirile nesfinte, jocul cu ispita, lipsa integrității și a onestității încețoșează lumina noastră, anulează mărturisirea pe care vrem să o facem despre Dumnezeu și slăbește, dacă nu chiar distruge

cu totul influența noastră spirituală! Nu suntem mai utili, pentru că nu suntem mai sfinți. Noi Îi aducem atât de puțină glorie lui Hristos pentru că, de fapt, o căutăm atât de mult pe a noastră. Noi lansăm în jurul nostru raze atât de slabe pentru că postura noastră este rareori aceea a îngerului apocaliptic, care „stătea în picioare în soare” (Apocalipsa 19:17). Noi conștientizăm atât de imperfect unirea și poziția noastră în Hristos, lucru care produce o mărturie slabă, nereditoare și șchioapă în favoarea creștinismului. „După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine” (Ioan 15:4).

O, dacă am cunoaște mai mult din această rămânere în Hristos! Iată cum Îi îndeamnă Isus pe sfinții Lui! Sunt ei căzuți? El îi îndeamnă să își însușească puterea Lui. Sunt împovărați? El îi cheamă să arunce poverile lor asupra Lui. Sunt ei obosiți? El îi încurajează să se sprijine pe El. Îi persecută lumea? El le spune să își găsească refugiul în sanctuarul curat al inimii Sale străpunse și iubitoare. Au ei nevoie de har? El îi îndeamnă să își scufunde vasul lor gol în adâncimile oceanului plinătății Sale, de unde să se hrănească fără plată cu un „har și mai mare” (Iacov 4:6). Oricare ar fi păcatele care îi necăjesc, oricare ar fi ispitele care îi atacă, oricare ar fi necazurile care le aduc dureri, oricare ar fi norul care îi întunecă, oricare ar fi nevoile care apasă asupra lor – El îi îndeamnă pe sfinții Lui să se apropie și să își găsească odihna în dragostea Lui, El fiind Păstorul veghetor, Fratele blând, Prietenul credincios și Marele lor Preot.

O, El are o inimă largă, unde există loc, un locaș pentru tine, cititorul meu creștin! Nu îți imagina că situația ta este unică, fără speranță, că ai fi singur și lipsit de prieteni. Să nu crezi că toți te-au părăsit și că te târăști trist și singur pe cale, printr-un labirint deșertic. Există Cineva care te iubește, care se gândește la tine, care are privirea îndreptată asupra ta și care, chiar în această clipă, te călăuzește, te susține și te îngrijește – și El este Isus! O, dacă ai putea privi în inima Lui ca să vezi cât de mult te iubește! O, dacă ai putea să auzi glasul Lui blând, care te cheamă cu tot zelul: „rămâneți în dragostea Mea!” (Ioan 15:10). Înviează-te! Ești în inima lui Hristos, iar Hristos este în inima Ta. Nu ești singur: Dumnezeu tău, Tatăl tău, este cu tine. Păstorul tău te călăuzește! Mângâietorul Își întinde aripile în jurul tău, iar cerul este strălucitor înaintea ta. Vei ajunge în curând acolo. Pelerinul își va odihni picioarele sale oboseite. Călătorul își va trage vaporul în port pentru a se odihni. Luptătorul își va dezbrăca armura și își va cânta imnul biruinței. Privește în sus! Hristos este al tău, Dumnezeu este al tău, cerul este al tău. Dacă Dumnezeu este de partea ta, cine poate fi împotriva ta? (Romani 8:31). Chiar dacă ești dezamăgit de lucrurile din această lume, îndrăgește-L pe Isus! Dacă îți vei cunoaște mai mult rana din suflet, aceasta te va atrage tot mai puternic către sângele ispășitor. Dacă ai parte de furtuni, fii convins că ele nu vor face decât să îți scurteze călătoria și să te aducă mai repede la slavă. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!” (2 Corinteni 9:15).

* * *

Fragment din lucrarea „The Prophetical Glory of Christ” din *The Glory of the Redeemer* (London: John F. Shaw, 1845), p. 117-123.

* * *

Octavius Winslow (1808-1878): important păstor evanghelic și autor creștin; s-a născut la Pentonville, Anglia.

* * *

Ce va fi cerul, dacă nu locul în care vom vedea gloria lui Hristos? – *Thomas Goodwin*